

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

V. Évfolyam 1. szám
2024. Tavasz

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

A tavasz a természetben az újjászületést hozza el. Bársonyosan simogat a napsugár, kinyílik a nárcisz, a jácint, a tulipán..., rügy pattan a faágon, bokrokon, dalolnak a madarak, hazatér a fecske, gólya...

De vajon mit hoz nekünk, embereknek? Nos, mi is újjászületünk a tavasszal, és változásra vágyunk. Szántunk, vetünk, palántázunk... Beszívjuk a virágok negédes illatát, hallgatjuk a madarak vígdalát, és megpezsdi a vérünk, hevesebben dobban a szívünk. Érzések tolnak fel a lelkünkben: szépség, szeretet, szerelem, vágy, hit, hála...

Tavasszal a szellem tudást szomjaz, a lélek csodákra vár, és mi lenne a legszebb csoda, mint maga az Élet születése?

De akkor miért nem óvjuk, miért romboljuk, miért pusztítjuk még mi is? Hiszen már úgyis óriási változáson megy át a bolygónk, és a természeti folyamatok is felgyorsulnak.

A kérdésekre, a feltevésekre választ találhatunk az alkotásokban, legyen az vers, novella, esszé, mese, képzőművészet, kézművesség..., mert ez mind-mind az emberi lélek vetülete. S hogy az ember

mennyire áhít a "csodára", a pozitív változásra? Nagyon-nagyon. És ez abból is kitűnik, hogy az Alkotó ezen számában az eddigieknél jóval több mese, mesés történet jelenik meg.

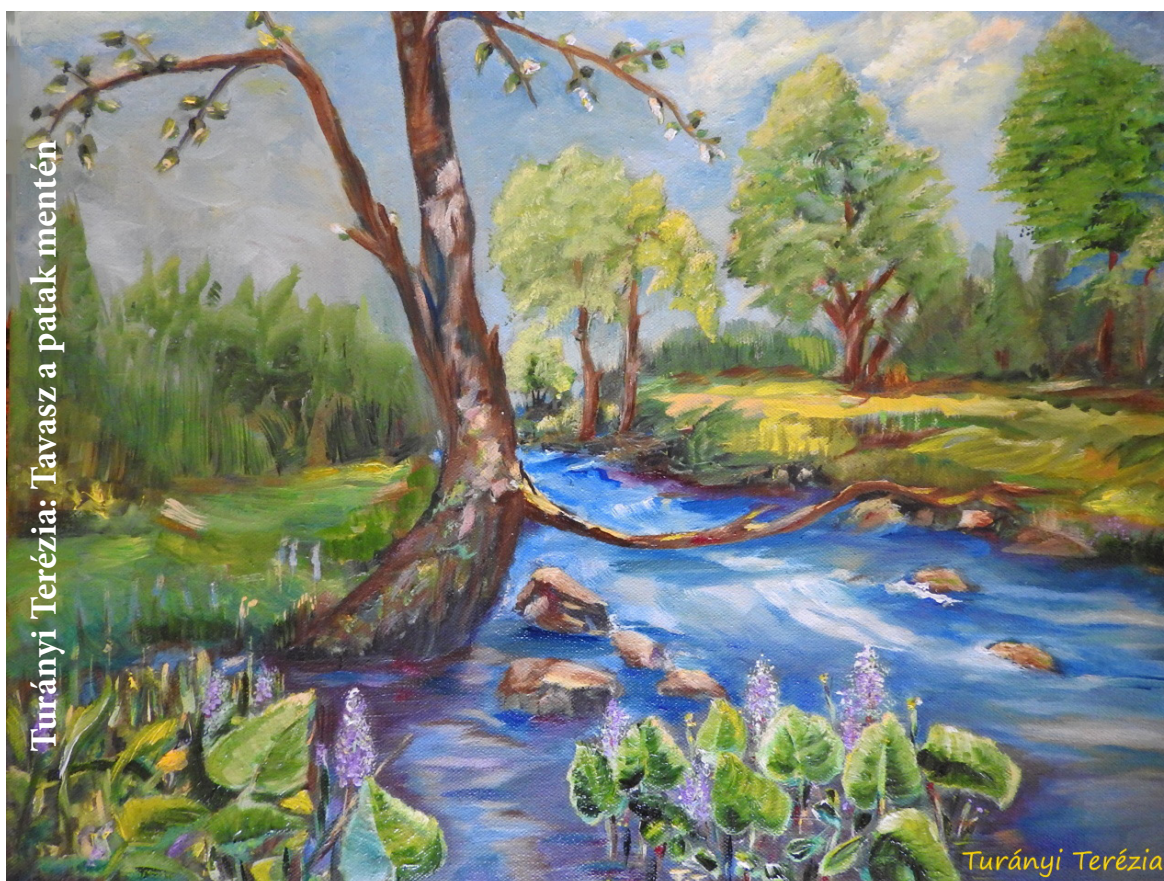
Olvasd el te is, kedves felnőtt érdeklődő, mert a mese kiváltsága, hogy mindenkire szól, és fényesíti a lelket, csiszolja a szellemet, erősíti a jellemet. A mese a lélek varázsnyelvén íródik, ám aki ezt a nyelvet nem gyakorolja, elveszíti varázserőjét, és eltéved az élet útvesztőiben.

Ne habozz! Lapozz bele! Olvass, gyönyörködj, tanulj, játssz, teremts...!

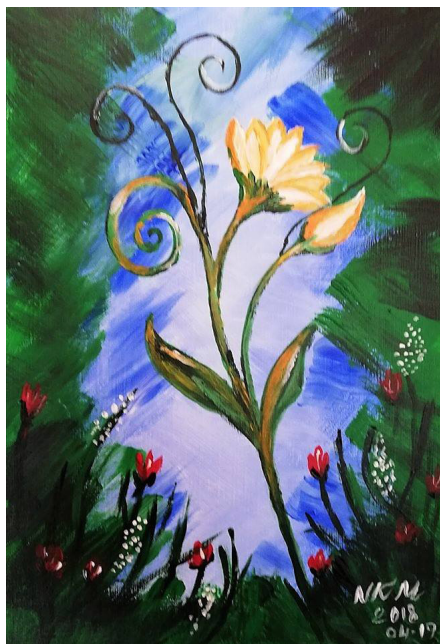
Éld meg az ébredést, éld meg az álmot, éld meg az ünnepet, éld meg a hitet, éld meg a szerelmet, éld meg a szeretetet, éld meg a békét...éld meg az élet minden pillanatát!

Szüless újjá, mint tavasszal a természet!

Hermann Marika
meseíró, Krúdy bronzérmes költő
Gyóni Géza Irodalmi Kör
www.dabik.hu

**Nagy-Kóré Mária:
Csak egy szál virág**

**Szedő Tibor:
Tél kilincsen a tavasz keze**

A tél szemében már
a tavasz színei,
ágakon rügyek
az ékszerei.
Az ölében ébredés
sarjad,
táj combján a fény
harisnyája felszalad.

A természet szivárványt
fon az égboltra,
ágyában még az
ébredés csokra.
A tavasz gallérján
ezüst harmatcsepke
csillog,
a rét tarka
virágszirmokat pislog.

Tél kilincsen a tavasz keze,
lassan készül a március
jelmeze.
A fák megújulást suttognak,
felhők a kötényükből
esőkönnyet szórnak.

**Stefanic Alexander:
Gondolat (1)**

Szellemképe álomba ringató,
Árnyékával Fészket-rakó,
Derűt ébresztő,
Csiklandó kacagással szerető.

Csókíze pille ajkamon,
Rügyfakasztó napsugár,
Borostyán tekintettel,
Telet lelkemben tavaszba zár.

**Pánti Anna:
Ébredő tavasz**

Ébred a természet, zsendülnek a lombok
illatragyogásban a szívünk is boldog.
Lenge szellő táncol, enyhülnek a gondok,
biztatva szólnak a víg madárdalnokok.
Hívnek álomtájak, üde földillatok,
szűnnek a fájdalmak, nincsenek viharok.
Virágos mezőkre futnánk kézen fogva,
s a szívünkben is új tavasz ragyogna!

**Czibere Anita:
Tavaszi hangolás**

Hazatért a gólyamadár,
kelep-léstől hangos határ,
kelep-lésre, rezdülésre,
madár moccan fű tövébe.

Zöld növénynek ringó ága,
madárdalnak víg oltára,
énekelnek a kis szentek,
hirdetését kikeletnek.

Madárdaltól hangos a táj,
hangolódik már a világ,
édes dalra szívek-lelkek,
megnyílnak a szeretetnek.

Szerelemnek lágy tüztől,
újjászületik már a föld,
növény sarjad, bimbó fakad,
a nap szirmokat bontogat.

**IochoM Zsolt:
földi-lét**

jó így együtt
csak te meg
nem érted
mit viszünk
magunkkal
ha hív
az élet
mi fér el
a tenyeredbe
kevesebb talánt
és több igent
ha mondasz
megszelídül
az egész világ
rózsává tesznek
a rókák
kigyó marja a
birkát
dorombol a hold
kiserceg belőlünk
a vágy –
nem kérünk
üvegburát!

**Erdős Sándor:
Hideg lélek**

Fagy recseg a szélben
marja álmaim.
Hideg szelek tépnek
bánat rám kacsint.

Kétség marja szívem.
Merre a kiút?
Jégbe fagyott álom
kölcsonöz borút.

Te lennél a szellő,
lágys és oly meleg.
Te lennél varázslat
nem lennék beteg.

Legyél a tavaszom.
Legyél kikelet.
Felolvaszthatnád a
fagyott lelkemet.

**Fekete Edit:
Újjászületés**

Mintha halk csendes zene szólna
Mintha zsigereimben dorombolna.
A füleimben lágyan visszhangozna.
Játékos dallamával körbefonna.
Lelkem húrjain lassan elcsitulna.

Mintha a mindenség is megnyugodna.
Mintha a szépség mindent bevonna.
Mintha az álmok valóra válnának.
Mintha a háborúk is végleg leállnának.
Mintha a béke sugarai mindent átjárának.

Mintha a belső szépség újra értéket kapna.
Az emberek ajka mosolyra húzódna.
Az emberi tisztaság új erőt teremtene.
Az egymás felé fordulás újra felengedne.
A szeretet minden embert körbelengne.

Az álmok néha valóra válnak!
A dallamok néha szonátává összeállnak.
A zeneművek oly sok mindent átadnak.
Mélységükkel, szépségükkel átítatnak.
A lelkek húrjain érzelmesen játszanak.

Ez a képzelt világ mintha létezne!
Ez a halk zene mintha erősödne.
A füleimben lágyan hömpölyögne.
A tavasz minden szépségével betörne.
A tél most egy kis időre elszökne.

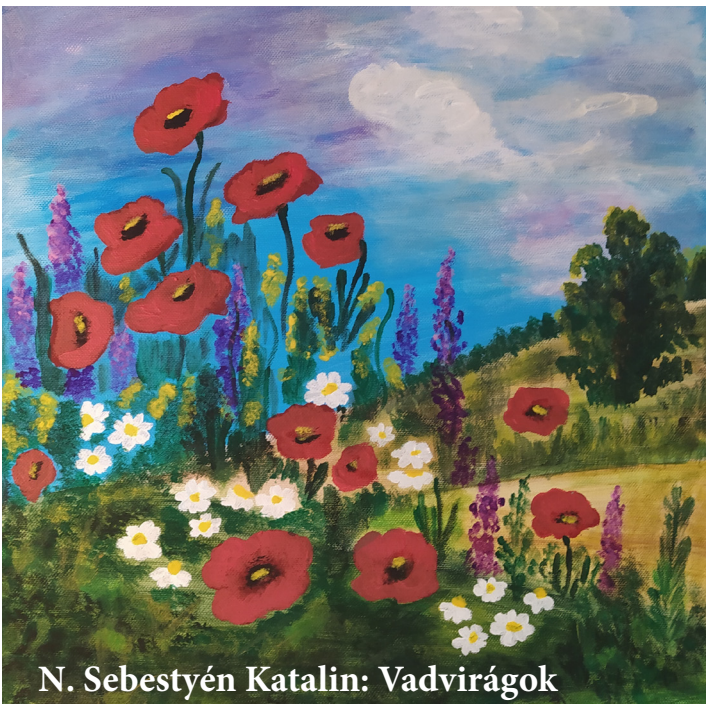

Turányi Terézia: Új élet születik

Turányi Terézia

**N. Sebestyén Katalin:
Tavaszi idusán...**

Tavaszi idusán mámorító illatár terjeng
a végtelen alföldi síkságon.
Mézédes virágorgia, aranyárga repcetenger
csodás, szívmengető érzéssel tölt el.
Hevesen dobogó motorom telis-teli
e pazar életörömmel, hisz itthon vagyok
a végtelenbe nyúló rónaságon.
Madarak áriája ébreszt álomvilágomból,
régmúlt idéződik fel emlékeim között,
míg zakatol velem a vonat otthonom felé.
Csodás nyarak, viruló látóhatár
mind emlékképpé formálódik a zöld
kikelettel, s a milliónyi virág pompás
színözöne tárul elélem.
Bámulatos, végtelen természet
évről évre megújulsz az embernek,
s mi lelkesen, felszabadultan kérjük,
ez mind-mind maradjon meg
nekünk örökre.

N. Sebestyén Katalin: Vadvirágok

**Stefanic Alexander:
Drága Tavasz, hogyha jössz**

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Hozd magaddal mezők száz színét,
Borítsd be rüggyel ágak testét,
Magvaikat prűszköld szerteszt!

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Szellőddel ringass bokrokat,
Fess nekünk szép tájakat,
Énekeltes cifra tollú madarat.

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Biztass életre rétet, mezőt,
Tiszta égen mutass felhőt,
Reménnyel tápláld a tévelygőt.

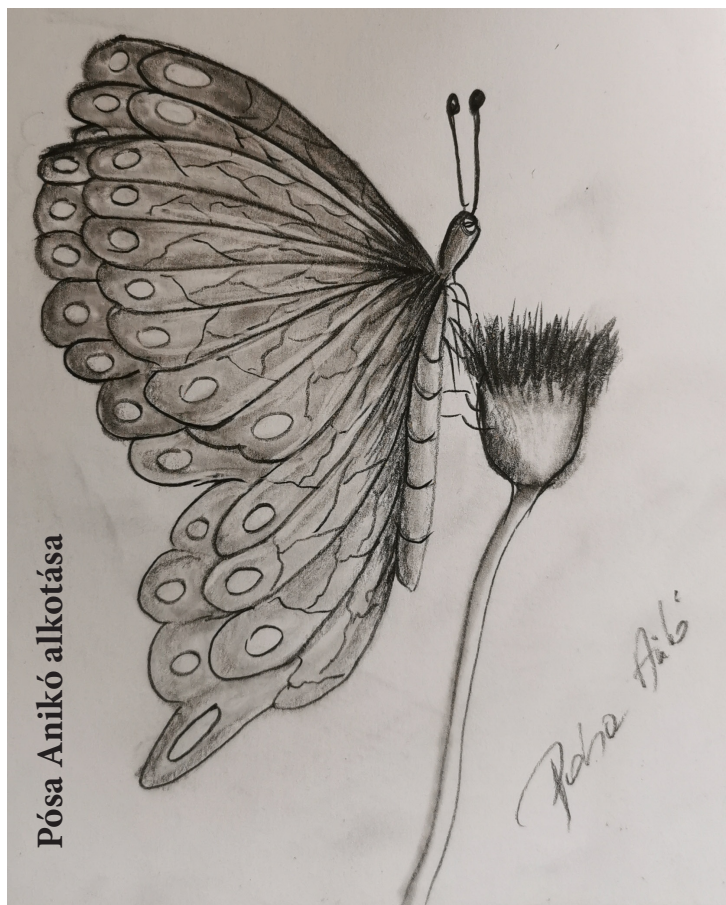
Drága Tavasz, hogyha jössz,
Milliárd virágot itass harmatvízzel,
Zümmögj, csivitelj, dalolj kikelettel,
Borítsd be az elárvult világot szenvedéllyel.

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Csiklandó illatoddal andalíts,
Szerelmes hangoddal csábíts,
Lágy öleléssel bánatot csillapíts.

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Hívd magaddal a fecskénépet,
Eresz alá építsen fészket,
Borús napjainkra hozzon szépet.

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Remélem minden házba beköszönsz,
Itt maradsz, s el nem szöksz,
Víg kedvünkben velünk pörögsz.

Drága Tavasz, hogyha jössz,
Számúzd tőlünk a hideget,
Szürke égre fess derűs kéket,
Suttogj fülünkbe távoli, szép meséket.

Cserna Ferenc: Március

Tél nehezen távozik, a fagy lassan enged,
Deresek a reggelek, de a Tavasz csenget.
Megújul már a határ, zöld váltja a barnát,
Napsugárnak melege hizlalja a barkát.

Duzzadnak a kis rügyek az ágakon végig,
Sok kis rügyből gyümölcs lesz előbb-utóbb őszig.
Hóvirág és ibolya szirmát bontogatja,
Tulipánok, nárciszok bújnak elő sorba.

Betölti a kerteket a „nyitnikék” lárma
Kis rigó is rázendít egy vidám nótára.
Harkálydoktor kopácsol, gyógyítja a fákat,
A kis cinke oda száll, hol magot találhat.

Ébredszik a nyírfa, rajta kis madárka,
Ágai közt a fészket újból megjavítja.
Tücsök koma a fűben nótáját cifrázza,
Békalencse megjelent kert alatt a tóba.

Március a tavasznak legelső hónapja,
Amikor a természet új ruháját kapja.
Egyre többet süt a nap fent a magas égen,
Vidáman száll énekünk a tavaszi szélben.

**Szabó Ferenc:
Megújul...**

Elolvad a tél ruhája,
Eloszlik a bús magánya,
Megérkezik talán végre
Bohó tavasz nevetése;
Kelő napnak arany fénye
Alatt, felforr a föld vére
S a földön, mint nászi ágyon
Az életnek magja lángol.

Felébred a csöppnyi csermely,
Megint itt a rigó, fecske;
Kinyílnak a szép virágok,
Lepkék járnak rajtuk táncot
Vidám, pajkos zöld zenére;
Puhán, lágyan ring a szélben
Fehér barka bóbítája;
Tavasz köszönt már a tájra.

Mezők, erdők friss illata
Jövő télig velünk marad...
Az életnek nincs határa,
Vetés zöldül, - föld csodája -
Kenyér alszik a sok magban,
Nekünk pedig reményt adnak;
A zöldből suttogó álmok:
Kenyér lesz belőlünk nyáron.

Pacsirtafütty: tavasz trilla,
Varázslatos virágillat
Lebegve száll erdőn, réten,
Bezsonganak tőle méhek;
Imában kérjük az Istent:
Nekünk ebből adjon többet.
Szeretjük a frisset, szépet...
Megújul a földi élet!

Pósa Anikó alkotása

**Szilágyhegyi Jánosné:
Hóvirág**

Hóvirág, hóvirág,
Kertem büszkesége!
Kinyíltál, kinyíltál,
Farsang ünnepére.
Mit búsulsz, mit búsulsz,
A földet figyelve?
Légy büszke, légy büszke,
Te vagy a tavasz hírnöke!
Ha elmész, ha elmész,
Mit kívánjak néked?
Légy boldog, légy boldog,
Álmodjál sok szépet!
Várok rád, várok rád,
Majd a jövő télen.

**Turányi Terézia fotója:
Almafa virága**

**Németh Nyiba Sándor:
Csábító lámpák**

Tornyosodik a felkapaszkodott létem
A pislákoló, csábító lámpák fénye.
Kelletlen, kivert kényszerúséget lenget,
Felzeng a megtépázott lelkem zöreje.

Zuhan a súlytalan új jövő reménye.
A parttalan fodros sziklák éles kése,
Visszamenekülőket üldöz a térben.
Kilukadt a merészség ajtaja éjjel.

A csobogó víz szállni vágyó habot ver.
Kieresztő a felhők feketesége.
A gomolygó sötétségük erőt rejt.
Belelóg a vad bátorságunk szívébe.

Morcos erővel keveredve kisülnek.
A semmivel veszekedve ülök, élek.

**Bardocz Imelda:
Nádirigó**

Nádirigó hívott engem,
Énekelni akart nékem,
Dalba szöve üzenetem,
Figyeljek rá, kérve engem.

Énekelte szívem szavát,
Vágyaimnak díszdallamát,
Szeretné, hogy boldog legyek,
Vágyaim táncrea perdüljenek.

Mindig táncolj vidáman,
Légy derűs a világban,
Veled leszek dallamomban,
Bízzál mindig önmagadban.

**Czibere Anita:
A kikelet virágai**

A kikelet virágai,
Isten Mennybéli álmai,
Szerelmes üzenetével
egy világot Fénnyel ölel.

Szimfonikus égi dallam,
színpompája határtalan.
Magas égben Isten vágya,
álmodhassék szírom ágyba.

Virág szirma Tőle ékes,
szépsége az égi Fénynek,
földön nyíló égi Szentek,
illatuk meg Lélekcseppek.

Rájuk nézni kedves nekünk,
feltölt minket szeretetük,
tisztaságuk ránk sugárizik,
lélekölelésük Áld is.

**N. Sebestyén Katalin:
Szupernovarobbanás**

Erdős Sándor: Láttam

Láttam, mikor a szűz havat
marék só olvasztja át.
Meg sem született növénynek
mérgezve az italát.

Láttam, ahogy megrepeszi
fagyott víz az érceket.
Nyugodt szellő türelemmel
csupaszít le hegyeket.

Láttam folyót, lassú sodrút,
ahogy esőt poharaz.
Szomját oltva megéhezik
szakadékot kanalaz.

Láttam jót is, bűnöst leste.
Kemény lett a kenyere.
Mégis félve hajította,
netán kárt okoz vele.

Láttam, ahogy buja népek
visznek készsége arát.
Csínytevésnek álcáznak sok
bűn fertőzte éjszakát.

Csak én látom, senki más ezt?
Talán Urunk félrenéz?
Sötétségen átvergődve
a fény útja is nehéz.

**Iochoom Zsolt:
Minden nap**

minden nap
egy lépés
feléje,
jól vigyázz,
nem mindegy,
hogy érsz majd
eléje

a szíved egy
láda arany -
s minél többet
adsz belőle
másoknak,
annál könnyebb
lesz a terhed

így szeretném
bejárni a földet
ahol élek,
hálás szívvel
megköszönni
hogy élek!
s szívből adhatok

elhinni azt
hogy várnak
még csodák...
egyetlen szív
- ott a mennyország!
a szeretet bearanyozza
életünk minden napját.

**Ambrus József:
virágzás a sötétnek**

ki a költészet oltárán égett
fölkenve végső emberszerepre
ahol hangulata érckemény lesz
de ennyi csupán elvárható lenne
megmaradsz a gyilkos darálóban
- a történelem sebesre éget
emberré tipornak a főhajóban
és virágozol - de csak a sötétnek
szétforgácsol az idő mutatója
és szellemünk a vérben felesel
értelme szívárog de rongyolódva
mégis a boltozatra felemel

az értelem sokszor visszaszámol
gyilkolva gyerekszót - öregséget
arcát verésre szánta az imperátor
és kikönnyezte a védőbeszédet
szemed virágait hullatja az ég
meg kell születnem áldozatnak
ahol nincs kórlapján csak emlék
ahol szava van a kéziratnak

emberré tipornak Isten magasában
- ahol a szavaim elenyésznek
sebet vérez föl zaklatása
és örök virágzást a sötétnek

**Kanizsa József:
Ima Jézus Krisztushoz**

Jézus Krisztus!
Tekints le e Népre,
E magyar hazában
Él már ezer éve,
Téged szeret.
Add, add vissza hitük.
Szebb jövőről
Álmodik gyermekük.

A bűnt az utódok
Már rég megbűnhődtek.
Bocsásd meg az
Ősök súlyos vétkéit.
Jézus Krisztus,
Segíts e hű Népek!
Adj, adj nekik
Boldog ezer évet!

Hajdók Zsóka: Anya

Még mindig Te vagy nekem
A fénylő Nap, s a kék ég a ruhád.
Velem vagy mindennap,
érezem, ahogy ölel a napsugár.

Te vagy nekem a sápadt Hold,
s rajtad van fekete ég-bársony ruhád,
csillag-ékszeres karod
mintha felém nyújtanád.

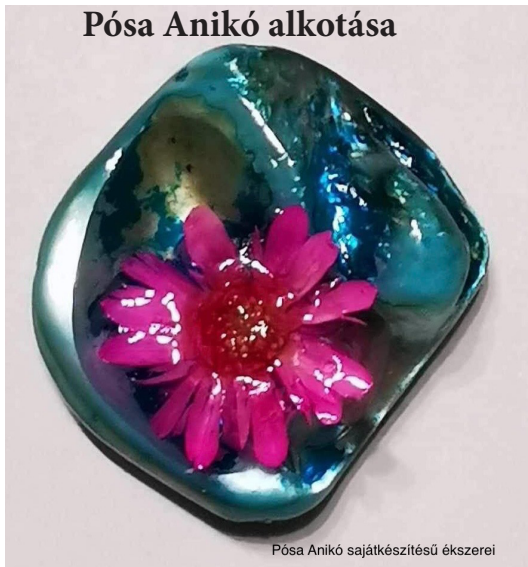
Fu Jen-Li: Gondolatban

Gondolatban jössz felém.
Gondolatban hozzám érkezel,
lerakod szívedet elém,
közelebb jössz, nem fékezel.
Gondolatban kezembe simul kezed
melengetni a tegnapot, kissé otthagysz.
Gondolatom – gondolatod.

Gondolatban látom sóhajod,
gondolatban minden mozdulatod hallom,
nevetést, kacagást igen,
a bűt, bánatot nem hagyod.
Lágyan vezetsz utazni álmodban. Hagyom.
Gondolatban oda-visszautazom,
s játszom a pillanat kotta vonalon.
Gondolatom – Gondolatod.

Őrizz mindig Gondolatom
amikor csak gondolod!
Én hagyom!

Pósa Anikó alkotása

Pósa Anikó sajátkészítésű ékszerei

Hermann Marika: ..., mert létezel ...

Szeretlek hű lelkemmel
Szeretlek tört szívemmel
Szeretlek hangos szóval
Szeretlek víg dalommal
Szeretlek mosolyommal
Szeretlek bús arcommal
Szeretlek fájdalommal
Szeretlek vad tánccal

Szeretlek reggel-este
Szeretlek minden percbe'
Szeretlek csillagfényben
Szeretlek napsütésben
Szeretlek hóvihárban
Szeretlek forró nyárban...
Szeretlek jóban-rosszban
Szeretlek imáimban

S ha a „miért”-ről kérdezel:
Szeretlek, mert létezel,
Engem is jobbá teszel!

Bardocz Imelda: Ragyogtasd

Ragyogtasd rám napodat,
Hadd süsse az arcomat,
Szívemet melengeti,
Lelkemet felemeli.

Szivárványból szövöd nékem,
Te vagy az én szövőszékem,
Szóhetnél még nékem ruhát,
Hadd csodálja meg a világ.

Tudnia kell mindenkinek,
Milyen a Te mindenséged,
Misztérium vezérelte,
Lelkemnek dicsősége.

Bene Edit: Várakozás

Kikeletkor kifújja a szél a fagyot, ébrednek az élet. Briliáns zöld ruhájába öltözik a táj. Tűzben ég a nap, kékben pompázik az égbolt fehér lebbenő felhőkkel. Édes szellőtől részegül a föld, boldogságban ringatózik a határ. Kinyílik a barka és a nyárfa, füzérvirágúak bimbós ágai, és kidugják fejüket a tavasz apró hírnökei. A mindennapok egyhangúságát a váltakozó évszakok festik színebbé. Ebből a körforgásból visszatérnek emlékeimben a piros betűs ünnepnapok. A tavasz első nagy örömnapja a Jézus kereszthalálát követő fel-támadás.

Szüleink mindent megtettek, hogy különlegesen ünnepelhessünk. Nálunk a felkészülés nagyta-
karitással kezdődött. Édesanyám kicsutakolta a lakást, megtisztította az ablakokat, felsikálta a földpadlót. Kifőzte üstben a vászonágyneműket, fateknőben mosta a szennyest. Száradás után a ruhaneműket faszenes vasalóval simíttatta. Édesapám az állatok óljait, istállót rakta rendbe, és kisöpörte az udvart. Még hittünk a csodákban, a mesékben. A gyermekkori élmények aranylón varázsló fényei törnek elő. Vártuk a nyuszikát. Szüleink tartottak nyulakat, tudtuk, hogy azok csak nyúlbugyót produkálnak, de nem kérdeztük, nem firtattuk a miérteket, hogyanokat. Az örömök mellett a fehér asztal nyújtotta alkalmak szerepeltek, és nem az, amikor nagykanállal lehe-

tett enni, hanem a készülődés, a különleges fogások, a konyha körül érezhető ínycsiklandó illatok. Az asztalnál alig tudtunk megülni a fenekünkön, mint a zsiszikek, vártuk az ebéd utáni perceket. Megjött a nyuszika, hozott ruhaneműt, sztaniolba csomagolt nyuszi csokoládét. A kertben, gyümölcsösben kerestük az elrejtett tojásokat. Versenyeztünk, hogy ki talál előbb tojást és ki többet. Másnap sonkával, reszelt tormával főtt tojásként került asztalunkra. A további délutánon szomszédoltunk, itt is, ott is kaptunk némi édességet. Mi,gyerekek a hasonló korúakkal játszottunk, a felnőttek poharazgattak, diskuráltak.

Húsvét másnapján édesanyánk fehér blúzt adott ránk, pántos sötétkék szoknyával. Hajunkba piros masnit kötött. Lábunkra fehér térdzoknit húztunk,és belebújtunk a pántos fekete lakkcipőbe. Elindultunk a szántóföldek között kitaposott poros úton, a hegyen keresztül a szomszéd faluba. Az igazi örömet nem a látvány, hanem a Bambi ivólé és a két gombóc vaníliafagyi jelentette. Visszafelé a hegy alatt, a mezőn át elsétáltunk a régi, romos „Ó-templomhoz”. A cipőnk, a fehér zoknink azonosult a porlepte föld színével. Fáradtan, de vidáman érkeztünk haza.

Visszaemlékezve, minden apróságnak tudtunk örülni, de mindennél fontosabb volt a családi együttlét, a szeretet.

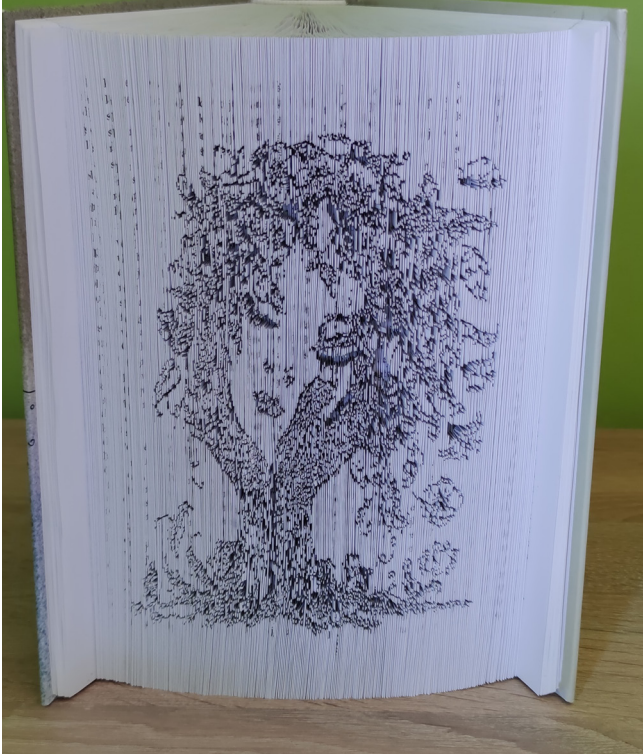
Pánti Anna: Virágos réten

**Stefanic Alexander:
Ábrándozva kereslek**

Ábrándozva kereslek a kimondott szóban,
Szélfüttyös erdőben, daloló patakban.

Ábrándozva kereslek az ásító tavaszban,
Rügyre fakadó ágakon, könnybe fújt harmatban.

Soós-Győrffy Katalin könyvszobrom

**Orosz Cs. Bernadett:
Táncolnál velem?**

Táncolnál velem időtlen időig,
Át a múlton egészen a jövőig?
A zene ölelő karjain,
Át az éjszakák csillagos útjain?

Vezetnél, s én követnélek,
Lépteid nyomán ölelnélek,
A ritmust lassítva kart karba öltve
Virágok nyílnának körös-körbe.

Kezed szorítván, kísérném mozdulatod,
S némán figyelném az arcod,
Keresném szemeid villanását,
Éltünk végéig járnánk a szerelem táncát!

Dr. Veress János: Nőnapra

Vágyom a csodát, mert vagytok.
Adok, amit tudok, mert adtok.
Az élet savát-borsát,
Értelmet minden napnak,
Tündöklő mosolyt a zord gondolatnak.
Szerető szívvel váltjátok meg a világot,
De jó, hogy vagytok, asszonyok, leányok!

Ti tudtok holnapot csinálni a mából,
Otthont varázsolni a házból.
Melegséget adni a szívemnek,
Csengő kacagást a füleimnek.
Ételt az asztalra, tapaszt a sebre,
Simogatást a sebzett lélekre.
De jó, hogy vagytok, asszonyok, leányok!

A legnagyobb csodát azzal csináljátok,
Hogy építetek körénk egy egész családot.
Apukának szólítanak kislányok, kislányok,
S értük megmozgatjuk az egész világot!
A szeretet, elfogadás, megbocsátás a csodátok,
Mely áthatja és élteni az egész családot.
De jó, hogy vagytok, asszonyok, leányok!

Csillogó szemetek jelzi a boldogságot,
Ha néha eltaláljuk, mire is vágytok.
Ha szerencsénk van, el is találjuk.
Biztos, hogy Ti teszitek kerekké a világot,
Köszöntésünket szívesen fogadjátok!
Hálás szívvel gondolunk reátok,
Mert értünk vagytok: asszonyok s leányok!

Bene Edit: Esztelen

Órült perc alatt összetörted szívemet,
lelki finomságod gyűlölet tárgya lett.
Indulatod megmételtyezte lelkedet,
szilánkokra zúztad a boldog éveket.
Nem bujkálhat többé szemed a szemembe,
szavaid simogatók sosem lehetnek.
Gyépés becstelen, elslisszoltál esztelen.
Tudom, szerettél, már hiába keresnél,
reményedet veszítve magányossá tettél.
Rendben a csend, de mit ér csendben a rend?
Értelmetlen némaság, s mennyi tévedés.
Társaim a könyvek, a betűk beszélnek,
elmémbe hatolnak és reményt lengenek.

Orosz Cs. Bernadett:
Az igaz szerelem

Fogom kezed, s elmélázok,
 Szemeid tükrében állok.
 Ajkadra suhan tekintetem,
 Te vagy nékem a Mindenem.

Csókodra várok nap nap után,
 S tépelődök mindig bután...
 Lesz-e bátorságom, lesz-e alkalom,
 Hogy ajkam pihentessem édes ajkadon.

Tavasza van legbelül, bizsergető az érzés,
 Nincs ennél édesebb kínszenvedés.
 Szaggat a hiányod, félek közeledben,
 Ha pislogni merek, tán e képet elvesztem?

Maradsz-e még, s leszel-e mindig,
 Kitartó szerelemmel egész a sírig,
 Játssz-e kezeiddel bőröm zongoráján,
 Legszebb dallamokat a szerelem oltáránál?

Így most csak állok, s szívom magamba illatod,
 Csak csodállak egész addig, míg hagyod.
 Álomkép vagy valóság, összemosódik a jelen,
 Tavasz hírnöke vagy, az igaz szerelem...

Bardocz Imelda:
Kell az eső

Borúsna tűnik az idő,
 A napot eltakarja a felhő,
 Az mondják, hogy kell az eső,
 Pedig a szép idő búfelejtő.

Borús lesz a szívem is,
 A napot látnom kell ma is,
 Az eső csak eláztat,
 A nap reményekkel kápráztat.

Bíznom kell a jobb időkben,
 Napsütésre virradt fényben,
 Derű szálljon a szívemre,
 Boldogság a lelkemre.

Szabó Márta:
Halál Ura

Miért hát ifjú vén szívemnek
 ennyi gyász, s halott, s üres lakoma?
 Mint idős anyóka...,
 megöregített a fájdalom ostora.
 Bús szemembe
 tán nem jut már nékem nevetés?
 Orgonaszín ajkamról fog-e még
 szólni Istenhez beszéd?

Mi lelt hát engemet,
 tán az Ördög szállt belém?
 Úgy eltorzít a gyötrelmem,
 arcomon ott ül a szenvedés.
 Ó, siralmas Sorsom!
 Ó, én rút egyetlenem!
 Mért nem löksz magadtól el
 olyan - egyszerűen?

Hiába szeretlek én,
 ha te viszont nem szeretsz!
 Hisz fölfalod bennem
 naponként - reményemet.
 Ha fellángol az élni akarás vágya
 magamban, legbelül,
 Újra és újra, szüntelen, - de TE, - életemre törsz.

Tócsák közt topog
 erőtlen, kimerült lelkem,
 Falánk cseppje véretem szívják
 heves szerelemmel.
 De ha térdre rogytam is,
 meg nem török soha!
 Csak egy győzhet felettem
 Ó: a Halál... Ura.

**Lengyelné Török Erika:
Válaszra várva**

Biztos akkor mentél el,
mikor eljött az ideje?
Nem maradt semmi sem,
mit tenned kellene?

Nem maradt álmod,
mi nem ért még véget?
Lezártál mindent,
mit szívből kezdted el?

Vettedél számot
mással és magaddal?
Nem hagytál el senkit
bánattal, haraggal?

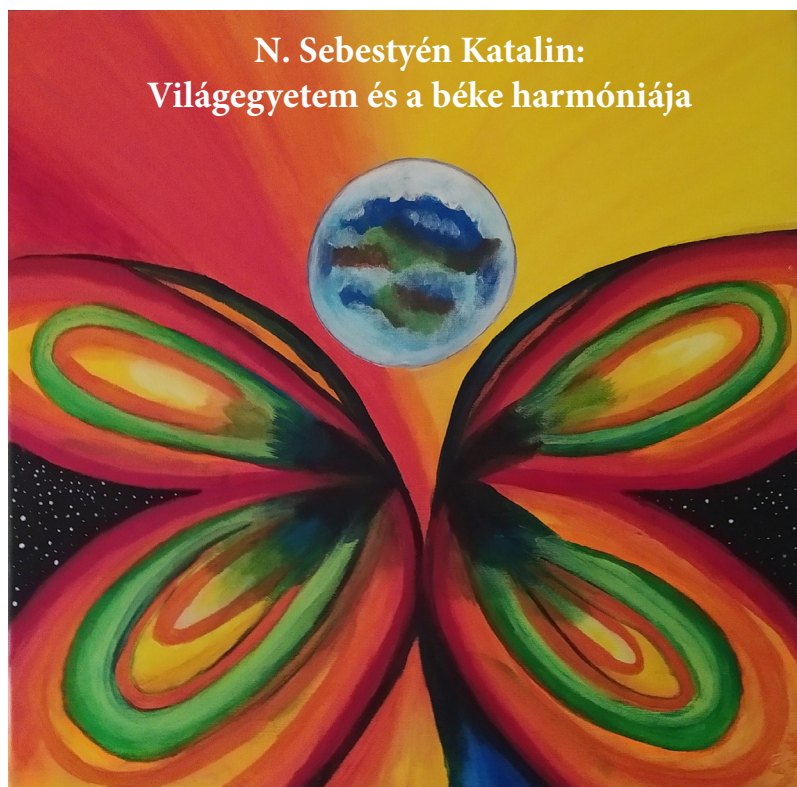
Úgy érzed, nincsen már
feladatod köztünk?
Magadból eleget
átadtál nekünk?

Oly sok kérdés
maradt válasz nélkül!
Az idő majd megoldja?
Vagy mind itt marad nyitva.

Nagy-Kóré Mária: Pipacsok

**N. Sebestyén Katalin:
Világegyetem és a béke harmóniája**

**Csipkerózsa:
Csak, mert álom**

Csak, mert üres volt a lelkem,
Dolgaim közt szunnyadt, amire vágytam,
Körbefont, észre sem vettem, hogy sorvadok,
S szinte mindent magam mögött hagytam.
S bár nem reméltem semmit már,
A szerencse mégis én hozzám sodort,
Úgy, annak nevezném, mert nem kufár,
Minket egy alkony óra felbátorított.

A szomorúnak tűnő napjaim
Most váltogatják mosolyt szülő álmok,
Az érintés csókja boldogít, simogató
Szavaktól a fellegekig szállok.
Pillangócsókok repdesnek kézfejemen,
Libbenő szárnyuk nyomán most
A lélek gyönyöre ismét földet ér,
S lány biztatásként zubogni kezd a vér.

E hosszú nyárnak hullámváza
Fürtöket rajzolt, vidám a homlokunk,
Nem álltunk ellen a lenge szélnek,
Lelkesen élvezve a hozzásimulásunk.
S ha együtt ér minket a lenyugvó alkony,
Úgy tűnik, mégsem egy mese csupán,
Míg rózsás fénybe merül a mosoly arcunk,
Osztozunk az érzések labirintusán.
(Minden jog fenntartva)

Hermann Marika: Boldogság sugára...
(szeretettel-köszönettel)

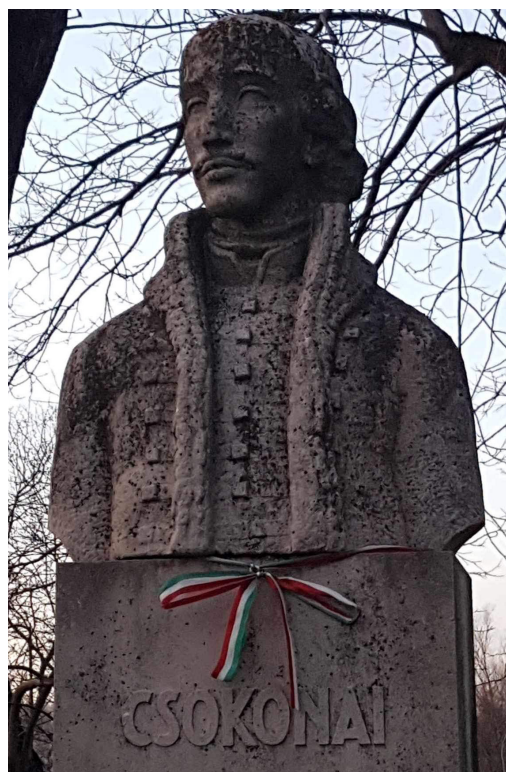
Óh, ezüst ruhába öltözött Holdleány
Mondd, ott voltál Bécsben a Staatsoper fölött,
Mikor Wagner tündöklő zenéje
A mennyből a földre költözött?
Hallottad Elsa bánatát, s az álmot,
Mely a színpadon valóra vált?
Láttad-e a cselszövést,
A gonoszság álnok színterét,
Mely poklot idézőn lelket égetett?
Láttad-e a hattyút, ki elhozta Lohengrint,
S az ártatlan, tiszta szerelmet,
Mely hegyeket rengetett?

Óh, ezüst ruhába öltözött Holdleány
Mondd, ott voltál Bécsben a Staatsoper fölött,
Mikor Wagner harsogó zenéje
Fénylő sugáron lelkünkbe költözött?
Hallottad a szívünk dobbanását,
Melyből hála és szeretet lüktetett?
Láttad-e az egykori gyermeket
Ki egy távoli tanya udvarán
szikrázó álmokat kergetett?
Az álom valóra vált,
Átölelt a gondoskodás, a végtelen szeretet,
Ráadásként egy csillogó szempár a színpadon,
Gondolatban minket keresett.

Óh, ezüst ruhába öltözött Holdleány
Mondd, ott voltál Bécsben a Staatsoper fölött,
Mikor Wagner dübörgő zenéje
Szeretet láncával minket egybekötött?
Hallottad a gyermeki szíveknek dalát?
Láttad-e csillogó szemek sarkában
Az öröm, a boldogság sugarát?
Velünk voltak Ők,
Kik által láthattuk e csodát.
Boldogságunk szívükben lüktetett,
Istenem, kérlek óvd, s áldd meg éltüket.
Óh, ezüst ruhába öltözött Holdleány
Fénylő sugaraddal lelküket öleld át!

Tina: Mit jelentesz nekem?

Mint kiszáradt kútnak az éltető víz,
Mint boldogtalannak a jó hír,
Mint anyának a gyermek,
Mint érzés a testnek,
Mint növénynek a napfény,
Mint csüggedőnek a remény,
Mint fáradt léleknek a vigasz,
Mint fagyos tájnak a tavasz,
Lelkemnek Te vagy a kikelet
és az is maradsz!

Pánti Anna fotója

**Pánti Anna:
Csokonaira emlékezve**

Szép reményű költő,
Vitéz Csokonai
Petőfi is kérde:
van, ki nem ismeri?
Lelket megérintő
bús Lilla-versei
értékét emelik
szép magyar nyelvünknek.
Illatos bókokkal,
ékesen szótt szókkal
varázslat lelkünknek.
Csodálat, főhajtás
rövid életének!
Tisztelet nevének!

Németh Nyiba Sándor:
Tüzes kátyú

Láthatatlan füstcsíkokkal az égre írják a halál-kottát,
 Mély hangot üt az égi zenekar, Földön ősi harangzúgás.
 Az utolsó dobbanás pirosra megfesti a hegyek vad ormát.
 Kiöntenek a folyók, földcsuszamlás söpör végig Hazámon.

Földrengés mélybe rántva felőrli a virágzó fák jövőjét.
 Megbolydul a Mindenség, értelmetlenségbe veszik az érték.
 Otthonomban tüzes kátyú fortyog, elvetél hű életem.
 Fentről látom, észre se vették, itt küzdöttem egy életen át.

Garajszki Istvánné:
Álomvilág (A hajléktalan álma)

Szép virágos réten járok, az illatát is érzem,
 minden csupa kék és piros, ámuldozva nézem.
 ide kapok, oda kapok, kis csokorba szedem,
 otthon a kis lakásomba a vázába teszem.

Majd a szekrény előtt állok, ruhát válogatok,
 Kiteszek a takaróra alkalmit, vagy hatot!
 Legszebb selymet kiválasztom, a szép türkizkéket,
 teszek hozzá a nyakamba aranyló nyakéket.

Így suhanok el a bálba, hol már sokan várnak,
 ahol a jó ismerősök lágy keringőt járnak.
 Roskadoznak az asztalok rengeteg fogástól,
 most az egyszer jóllakok, nem fogadok el mástól!

Ahogy körbe kémlelek, egy pincér jön a bárból,
 hogy szomjam oltsam, elveszek a pezsgőspohárból!
 Egy sármos férfi hozzám lép, táncba visz a drága,
 mintha labdát pattogatna, úgy mozog a lába.

Kimelegedve forgok, pörget a táncpartnerem,
 mégis azt érzem, hogy fázom, vízbe ér a kezem.
 Pelerinért nyúlok, de csak egy durva takaró,
 nincs meg a kispárnám, a fejem alatt hideg hó.

Kinyitom a szemem, már nem az álmom szövöm,
 vagyok, ahol voltam, ott fekszem a mocskos kövön!
 Szívesen maradtam volna az álomvilágban,
 mert hajléktalanként jobb ott, mint e világban!

Erdős Sándor:
Nádfedeles kunyhó

Nádfedeles kunyhó felett
 megpihent az éjszaka.
 Úgy döntött, örökre marad,
 nem megy innen el soha.

Olyan nyugodt, olyan kedves.
 Itt puha a létezés.
 Itt lakik a szegénység is,
 még sincs soha éhezés.

Itt rak fészket a szeretet.
 Itt lett örök otthona.
 Csalfa remény, igaz, mégis
 maradna az éjszaka.

Kisírt szemmel hajnal ébred,
 átveszi az éj helyét.
 Ha nappal lesz, akkor ő is
 nádton nyugtatja fejét.

Kosztolányi Ági: Mandala

Kosztolányi Ági alkotása**Dr. Veress János:
Húgom halálára**

Sok szenvedés végén ment el a drága,
erős lelke fenntartotta, de mamája már várta.
Talán, ha korábban figyel a bajára,
lett volna esélye a teljes gyógyulásra.

Kitartott mellette végig a családja,
s most siratja már családja és párja.
Sok gyermeknek volt jószívű tanára,
ma is emlékeznek szinte minden szavára.

Elment a drága, nem jutott ideje magára,
teljes életét a munkájára szánta.
Valahogy mindig a sor végén találtunk reája,
erre tanította a saját mamája.

Hasznos élete mások előrejutását szolgálta,
bár ritkán értékelték, mit is ér munkája.
Zokszava sem volt, úgy hitt magában,
hála várása nem fordult meg agyában.

Szorgos hangyaként végezte munkáját,
a végsőkig támogatta, szerette családját.
Százszor megérte a hősök magányát,
sosem gondolva át sorsának talányát.

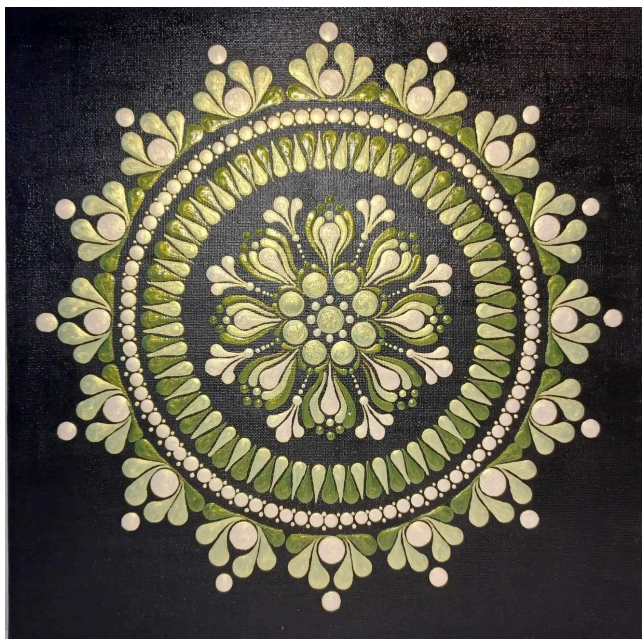
Belső könnyeinknek hallja csobogását,
bárcsak mi hallanánk szíve dobogását!
Örök lelke járja már égi táncát,
Angyalok éneke kísérfje megbékélve útját!

**Ambrus József:
citrompótló**

sorsom megjutalmazta a világot
mindig követ a pénzes szerelem
csak vezeklés töri meg hallgatásod
és szelíd kéjre hajlik szerepem
mintha örök születésem érdemelnéd
- betelt a szív bolondos titka
lelkemben sokszor voltál vendég
akit sós könnyeim csalogattak vissza
mit adhat egy viszontlátás nekem
- mit rejt a jövődő csodája
előttem nyitva a pokol és az éden
mely a szerelmet kőszíve dobálja

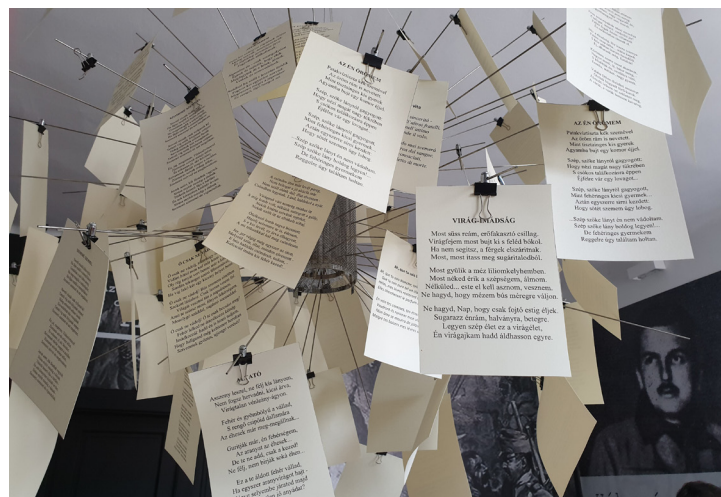
lelket hazudnak a bigott istenek
kedv szenvedély bedől a parancsnak
- árnyékod a semmiben tiszteleg
és díszét őrizgeted a varangynak
szemed kritizál és pipára fog
szép lesz a szép ha úgy is érzel
hallgatásra biztat félezer titok
és szeplős örömet oszt a kényszer

csaló bűvöleted mennydöröghet
mely mindennél kedvesebb a szemnek
bolondos szívből kifogyott az élet
s a Múza csak szenved - mindörökre szenved

Kosztolányi Ági alkotása

Mártonné T.
Élő adventi naptár az újhartyáni ablakokban
 (Szervezők: a Bagolyfészek dolgozói)

Már több mint hároméves múltra
 Tekintheznek vissza a kis városunk
 Díszes adventi ablakai, melyek
 Ünnepi várakozást hoznak
 A közösség számára.
 Huszonkét napon keresztül,
 Ugyanennyi család készül,
 Csodásan díszített, kivilágított
 Ablakokkal és vendéglátással.
 Ezen kezdeményezés megálmodói
 A Sváb Fiatalok voltak.
 Szerencsére, már az első évben
 Nagy lett a népszerűsége.
 Egy olyan kezdeményezés ez,
 Mely még szebbé teszi az Adventet.
 Sok-sok ember találkozik egymással,
 A gyerekek és a felnőttek
 Még műsorokkal is készülnek
 Szebbé téve az estéket.
 Olyan adventet varázsolnak
 A csodás ablakok és a találkozások,
 Ami mély nyomot hagy
 Minden hívő és nem hívő lélekben.
 Ha szebbé tudjuk tenni napjainkat,
 Tegyük meg, mert így lesz az élet teljesebb!
 Köszönet minden Családnak,
 Akik ezeket a csodákat megvalósították.
 Ilyenkor a gyerekek és a felnőttek mosolya
 Betölti az udvarokat szeretettel, békével.
 A jó Isten áldjon meg mindenkit,
 Akik kidíszítettek az ablakokat,
 Vendégül látták szomszédjaikat,
 Kitárták az adventre a lelküket!
 Ámen.

Rozványi Dávid:
Gyóni Géza-émlékszoba, Gyón

Lehettél volna boldog békeidők dalnoka,
 ki könnyed költeményekkel bohó szerelmet dicsér,
 kit gyakorta idéznek szerelmes kamaszok,
 ki, ha csak egy éjszakát kér,
 csupán szenvedélyt igéz...

Lehettél volna, de nem lehettél,
 mert kettétörte sorsod a történelem,
 a poézist pattogó parancsok
 kóterba börtönözték,
 s a szívet tépő szerelem helyébe,
 testszaggató gránátok léptek.

Lehettél volna költő,
 ki éltét kávéházban éli,
 unottan lapozza pletykarovatot,
 s nem vérrel és sárral írja
 a túlélésnek percnyi krónikáját.

Lehettél volna békeidőknek boldog polgára,
 de háborúban lettél a béke katonája,
 ki a halál földjén is életet énekel,
 s a hazugságra igaz szóval felel,
 de békére csak a halálban lel...

Holttested vasabroncs övezi,
 holttested hollétét titok fedi,
 csak szavaid visszhangoznak
 túl időn és téren,
 kongva bolyonganak
 otthont keresnek,
 mert hontalanná vált az értelem,
 számkivetett lett,
 csak a hit és remény az örökséged.

Glasz Mária: Újév küszöbén

Az újév küszöbén állunk,
Valami új csodára várunk.
A szívünk tele van várakozással,
Talán már holnap elkezdődik,
Még nem tudjuk, hogy mi,
De hidd el, hogy el fog jönni.

Ha új világ jön, nem az lesz,
Amit epedve vártál,
Vétkeinkért bűnhődni fogunk,
Hiába mást akartál.
Isten megbocsátotta vétkeinket,
De helyre hozni nekünk kell őket.

Hogy az erdő, a mező, a folyó,
Tiszta levegőt lélegezzen,
A patak újra csilingeljen,
A forrásvíz újra iható legyen.
Hogy az ember élni szeressen,
És várja a holnapot békefényben.

Ha szereted a földet, véd meg őt,
Munkádnak gyümölcse lesz az éltetőd.
Ha szereted az erdőt, gondozd őt,
Akkor ad újra tiszta friss levegőt.
Ha szereted a folyót, tiszteld a vizet,
Örömet ad, frissíti fáradt testedet.

Ez az év a munka éve lesz.
Ha Istennek tetszik, hogy igyekszel,
A jutalmad sem marad majd el.
Egymás kezét fogva leszünk erősek,
A szeretet elsöpör minden kétséget.

Kovácsné Rigó Márta kézműves alkotása

Kis Ferencné Elő Marika: Az én kötetem

Megvettem! Végre megvan! Látod?
Itt van, most már a kezemben foghatom.
Tudod mi ez? Egy gyöngyszem, egy kincs!
Te is vedd meg, ha neked még nincs.

E pillanatban gyermek lettem újra.
Magamtól kérdezem: időből majd futja,
Hogy betűről betűre áttanulmányozzam?
Hisz ez az egész több mint hatszáz oldal!

Falom a betűket, olvasom sorait,
Próbálom érteni a gondolatait.
Ámulok, csodálom, hiszen aki ezt írta,
A hányatott életű nagy József Attila!

Pósa Anikó
saját készítésű ékszere

Pósa Anikó saját készítésű ékszerei

Sári Kati: Mit jelentenek számomra a versek?

Mindjárt itt a tavasz. S ha tavasz, akkor a költészet napja, névadónk, József Attila születésnapja. Amikor azon töprengtem, milyen címet adjak vers-ünnepünknek, gondolkodni kezdtem: mit jelentenek számomra a jó versek? És akkor szívből jött a válasz: hiszen a vers számomra nem más, mint út lélektől lélekig. Igen! Megvan a rendezvényünk címe! **ÚT LÉLEKTŐL LÉLEKIG.**

Mekkora csoda az, amikor a vers célba talál, megérint! Elolvasom többször. Mindig újat, mindig többet fedezek fel benne. Ahogy a hagyma héját lefejtjük, hogy eljussunk a belseje felé, úgy sejlik fel a vers lényege, a lelke, és megmutatkozik varázslatos szépsége.

Azt érzem, rólam szól. Helyettem mond el rímekbe szedve valamit, amit én nem tudnék ilyen szépen kifejezni. Elgondolkodom. Visszarepülök az időben. Emlékek tolnak fel bennem. A jó vers megvigasztal, utat mutat, úgy érzem, a költő személyesen hozzám szól. Megnevettet, mosolyra fakaszt, könnyeket csal a szemembe, álmodozásra készítet. A szép szavak szárnyán repülök, sodródok, hagyom, hogy elvarázsoljon.

Mennyire hálás vagyok, hogy egy irodalmi kört

vezethetek, ahol társaim kifejezhetik legintimebb, legmélyebb titkaikat! Versekbe öntik érzéseiket, gondolataikat, ezt pedig megosztják velem, ve-lünk.

Milyen jó egy-egy irodalmi műsor után érezni a teremben a szeretet-angyalkákat, amikor az emberek valamit visznek magukkal, feltöltődnek, elfeledik gondjaikat.

Micsoda alázatra készítő küldetés másoknak örömet okozni, a szép szavakkal finomítani a lelkeket! Tolmácsolni saját alkotásunkat, vagy nagy költőink vers-csodáit, átadni valamit, amitől talán mi magunk is egy kicsit jobb emberré válunk.

Mekkora öröm, hogy vannak lelkes emberek, akik felvállalják, hogy a szép gondolatokat összegyűjtik, csokorba szedve nyújtják át nekünk egy gyönyörű, színvonalas irodalmi folyóirat formájában! Köszönjük nekik! Isten adjon további alkotó erőt mindannyiuknak, hogy még sokáig folytathassák e nemes, világot jobbá tévő küldetésüket!

Ünnepeljük hát a verseket, azok alkotóit úgy, hogy nemcsak olvassuk, hanem tovább adjuk, mert a vers **ÚT LÉLEKTŐL LÉLEKIG.**

Lengyelné Török Erika:

A könyv varázsa

Csendes magányban
A padlásszobámban,
Telihold fényénél
Csak egy könyv és én.

Távol a világtól,
Gondoktól, zajoktól,
Falom a betűket,
Sorról sorra haladok.

Épp csak elindultam,
Már nem is itt vagyok,
Más ember képében
Egy új világot bejárok.

Bár tudom, hogy
Ez nem a valóság,
Mégis oly jó itt,
Jó ez a világ.

Szeretnék maradni,
Amíg csak lehet,
Vissza nem vágyom,
Tetszik ez az élet.

Fogynak a lapok,
Peregnek az évek,
Az utolsó oldalon
Azt olvasom: VÉGE.

Elfogyott az álom,
Vár rám a valóság.
Ezért csoda a könyv,
S öröm az olvasás.

Erdős Sándor: Béla dilemmája

Béla a halhatatlansággal küzdött, de ennek ára is volt, a megújulás. Annak érdekében, hogy valaki elérje a halhatatlanságot, tenni is kellett, mégpedig nem keveset.

Pár száz évvel ezelőtt meg kellett küzdenie az elfogadásért, majd a kirekesztés érzetével is. Keresztény ősválóját átmázolta a rég elfeledettnek hitt gyökerekből táplálkozó, barbár szokásokat kereszténnyé tevő törekvés. Megfelelt mindig a kihívásoknak, így megőrizve a halhatatlanságát. Bár az önbecsülésének nem tett jót, de legalább az örökkévalóság képe ott lebegett előtte.

Béla megőrizte az öntudatosságát. Tudta, hogy ki ő, és hol helyezze el magát a táplálékláncban.

Néha az eszébe jutott, mit meg nem tett annak érdekében, hogy fennmaradjon léte az örökkévalóságig. Szembe menve a természet törvényeivel, a nemtelenséget is bevállalta, és egy olyan szerepet erőltetett magára, ami tulajdonképpen ellenkezett az önképével. Néha elgondolkodott azon, vajon megéri-e, hogy vásári portékává változtassa ma-

gát. Igen. Talán. Ára van mindennek, a halhatatlanságnak ez az ára.

Kár színezní a dolgokat, pedig ezt tették a produktumával. Először színezték, majd hímezték. Tehették, mert ez is a halhatatlanság ára volt. Minden évben egy nap, legalábbis részben róla szól, róla, aki más napokon szinte szóba sem kerül, néha talán más vonatkozásban megemlítik.

Néhány évvel ezelőtt a közösség elvárásának engedve különféle minőségű csokoládékat kezdett fogyasztani, nem törődve az esetleges egészségügyi kockázatokkal. Igen, mindezt a halhatatlanság megőrzése végett tette.

Ma viszont egy nagy dilemmával találta magát szembe. Vajon megéri-e a halhatatlanságot az, hogy az új világrend érdekében elveszítse örökre a tojásait, és Kínában gyártott műanyag játékok promotálásához adja a nevét?

Úgy döntött, hogy megéri, megéri a kompromisszumot!

A neve fennmaradás, döntötte el Béla, a nyúl.

Nagy-Kóré Mária: Csodás természet

Bene Edit: Kis Tappancsok

Az udvaron túl, a gyümölcsös végében, a fűrt kerek kút mellett játszadozott a két kislány. Az itatóvályúba lottyantott, melegedő vízben pancsoltak, fröcskölték egymást, bohóckodtak, és nagyokat kacagtak. Körülöttük sertepertélt a két- és féléves kisöccsük. Hancúrozás közben észre sem vették, hogy a kúthoz eszkábált, a két porta közti hézagos deszkakapu kitárult és visszacsapódott. Az azúros égen, az apró fehér tarajok között egyre magasabban kúszott a nap. Édesanyjuk ebédelni hívta őket. A lányok versenyt futva szaladtak a ház felé.

- Lacikát miért hagytátok ott? – kérdezte édesanyjuk.

- Anyu, Lackó rég nincs velünk, bement hozzád – mondta a nagyobbik.

- Lacika nem jött sehová. Ne bámuljatok olyan bárgyú szemekkel rám!

Mérgesen ripakodott lányaira az asszony.

- Azonnal keressétek meg! Na, mit átcsorogtok itt, fussatok!

Mindenki azonnal a kisfiú keresésére indult. Benéztek a házba, pincébe, istállóba, még a kert végében csordogáló patakhöz is kiszaladtak. Mindenhol a szőke, göndör hajú csöppséget keresték. Harsogó hangon kórusban kiabáltak, skandáltak:

- Lacika! Lacika! Laci! Merre vagy? Lacóka...

Az anya a gyümölcsösön át zokogva, rémülten

szaladt a kút felé, csak úgy susogott talpa alatt a frissen vágott fű. A vízzel áztatott, latyakos földön a meztelen kis tappancsok nyomaira meredtek szemei. Az adrenalin majd szétfeszítette ereit, szúrós fájdalom hasított mellkasába. Szinte eszeveszetten hajolt a kút kávájára, tébolyultan bámult a mélybe. Könnyeivel áztatott szemeivel lefelé pislogott. A tiszta víz zavaros, iszapos lötyként jelent meg előtte. A lányok döbbenet figyelték, amikor egyre beljebb görnyedt, de abban a pillanatban megszólalt egy vékony hang:

- Ana, éhes vagyok.

Gutiné felegyenesedett, és szédülten a hang irányába rohant. Szomszédjuk a kúthoz közeli, árnyékos adó diófához kötötte a kiscsikót. Lacika...

- Ana, id vagyok a pacsinál.

- Édes kisfiam, drága gyermekem, Lacikám, csak hogy megvagy.

Az édesanyja remegve kapta fel ögyelgő, csöpp lurkóját. Könnycseppes, maszatos arcával magához szorította, kis híján megfojtotta.

- Jaj, édes picinyem! Borzasztóan ránk ijesztettél!

- mondta dadogón-zokogón.

Az anya torkán egy falat sem csúszott le, jóllakott a paprikás, mérges ijedelmével. A csibéjéért aggodó tyúkanyó elégedetten nézte, hogy az éhes fészekalja miként falja az egyszerű meleg ételt.

Kulcsár István festőművész alkotása

Fekete Edit: A csokoládé

Igazi meleg nyári nap volt. A rádióban már a korai hírekben be-mondták, hogy mindenki húzódjon árnyékba, mert igazi kánikula várható.

Bennünket, gyerekeket ez nem igazán zavart, bár a déli órákban mindig bent voltunk a házban.

Nagymama ma is korán kelt, a gang párkányán már ott sorakoztak az üres befőttesüvegek, és ő szorgalmasan dolgozott.

Én már nagyon vártam a barátnőmet, Katinkát, hogy folytassuk a tegnapi elkezdett játékunkat. Nagyon szerettünk babázni, a babák legtöbbször bálba készültek, és bálkirálynők lettek.

Egyszer csak hallom ám, hogy nyikorog a kisajtó, és beviharzott Katinka. Mindig ott tudtuk folytatni, ahol abbahagytuk. Már készültek is az új ruhák és frizurák. Teljesen belefeledkeztünk a játékba, és sok idő eltelhetett, mert megjelent Katinka testvére, Zsófi. Ő már nagylány volt, már nem játszott velünk ilyen „gyerekes” játékokat.

Ő már szívesen volt a konyhában, segített, vagy csak beszélgetett az édesanyjukkal.

- Gyere haza, anyuka küldött, kész az ebéd!

Ne kelljen könnyörognöm, mint máskor, fogadj szót!

Egyébként is anyuka a kedvencedet főzte, gyümölcslevest és palacsintát süített.

-Ha megebédeltél - néztem kérdően Katinkára -, visszajössz?

-Igen, persze, jövök, ha elengednek - válaszolta Katinka.

Miután elmentek, én is elindultam a konyhába ebédelni, ahol nagymama már várt.

Gyorsan bekanalaztam az ebédet, és már siettem is vissza a ház tövébe a játék bálterembe a babákhoz. Úgy éreztem, hogy nagyon sok idő eltelt már, de Katinka csak nem jött.

-Átmegek a szomszédba - kiáltottam oda nagymamának.

-Ugye elengedsz?

-Persze, menj csak, de vigyázz, nézz szét az utcára kilépéskor!

Szót fogadtam, és ahogy kiléptem az utcára, szétnéztem. Láttam, hogy pár lépésre tőlem jön a másik szomszéd család a kislányukkal, Magdikával. Magdika kezében egy óriási táblás csokoládé volt, amit akkor bontott meg.

-Mi most megyünk Katinkáékhoz, és viszek neki csokit.

-Te is kérsz? - pillantott rám Magdika anyukája.

Jó nagyot nyeltem, annyira kívántam a mogyorós csokoládét, de ott volt az apuka is, és nem mertem kérni.

-Köszönöm szépen, nem kérek - válaszoltam, és azzal a lendülettel vissza is fordultam. Nem akartam így átmenni. Gondoltam, majd később, ha már csak mi leszünk.

Hazamentem és elkezdtem játszani, de csak hiányzott a barátnőm, nem ment úgy a játék.

-Visszamegyek - kiabáltam a mamának.

-Rendben, de tudod, vigyázz magadra!

Nagy lendülettel nekiindultam. Kinyitottam Magdikáéknál a kisajtót, és elindultam a konyha felé.

Egyszer csak megütötte a fületem a beszélgetés, ahogy közeledtem.

-Képzeld el, azt mondta, hogy Ő az egész csokoládét akarja! - mondta hangosan Magdika anyukája.

Visszasomfordáltam és lehajtott fejjel hazamentem.

Nagymama meghallotta a lépteimet.

-Hogyhogy már itthon vagy? Nem jött át Katinka?

-Nem, most nem, majd máskor - szípoztam, és a könnyeimmel küszködtem.

Nagyon sok idő telt el azóta, de valamiért én most már egyáltalán nem szeretem a mogyorós csokoládét.

Rozványi Dávid: A lány a vonaton - egy boldogságbolt történet

A kezemben egy könyvvel, a bejárati ajtó előtt álltam, és a csengőszámot kerestem. Lakótelepi ház volt, a nevek apró betűvel voltak kiírva, le kellett vennem a szemüvegemet, hogy le tudjam olvasni. Az udvarias megfogalmazás, hogy minden író hiú egy kicsit. A realista megfogalmazás, hogy minden író nagyon hiú. Színtiszta szillogizmus: Én író vagyok, minden író hiú, tehát én is hiú vagyok, s mint hiú ember, szeretek találkozni az olvasóimmal, hogy lássam, írásaim milyen hatással vannak rájuk, mit vált ki belőlük.

A többi már okozat: ha valaki kér tőlem egy dedikált könyvet, és a közelben lakik, lehetőleg személyesen viszem el neki. Nemcsak azért, hogy megspóroljam a postaköltséget, hanem a beszélgetés élményéért is.

Az ajtó kinyílt, bementem. A lakásban egy mosolygós hölgy fogadott. A lakótelepi lakásnak megvan a külön esztétikája: a szűk, geometrikus, minimalista egyentereket mindenki felfokozott módon akarja otthonossá tenni, így még jobban árulkodik a lakójáról, mint egy tágas tér. Ennek a térnek nem hangulata, hanem enteriőrje volt: a sok könyv, a régi bútorok, a képek a falon egy letűnt kor polgári miliójét idézték fel.

- Kérsz egy kávét?

- Soha nem utasítanám vissza.

Amíg a kávét készítette, dedikáltam neki a könyvet. Amikor elkészült, leült velem szemben, és átadtam neki, s ő mosolyogva olvasta az ajánlást.

- Köszönöm, ez nagyon kedves, olyan őszinte.

- Csak úgy érdemes. Örülök, ha tetszik.

- Szeretem a boldogságbolt meséidet. Tudom, ezt sokan elmondhatják, de nekem különösképpen fontosak ezek a mesék.

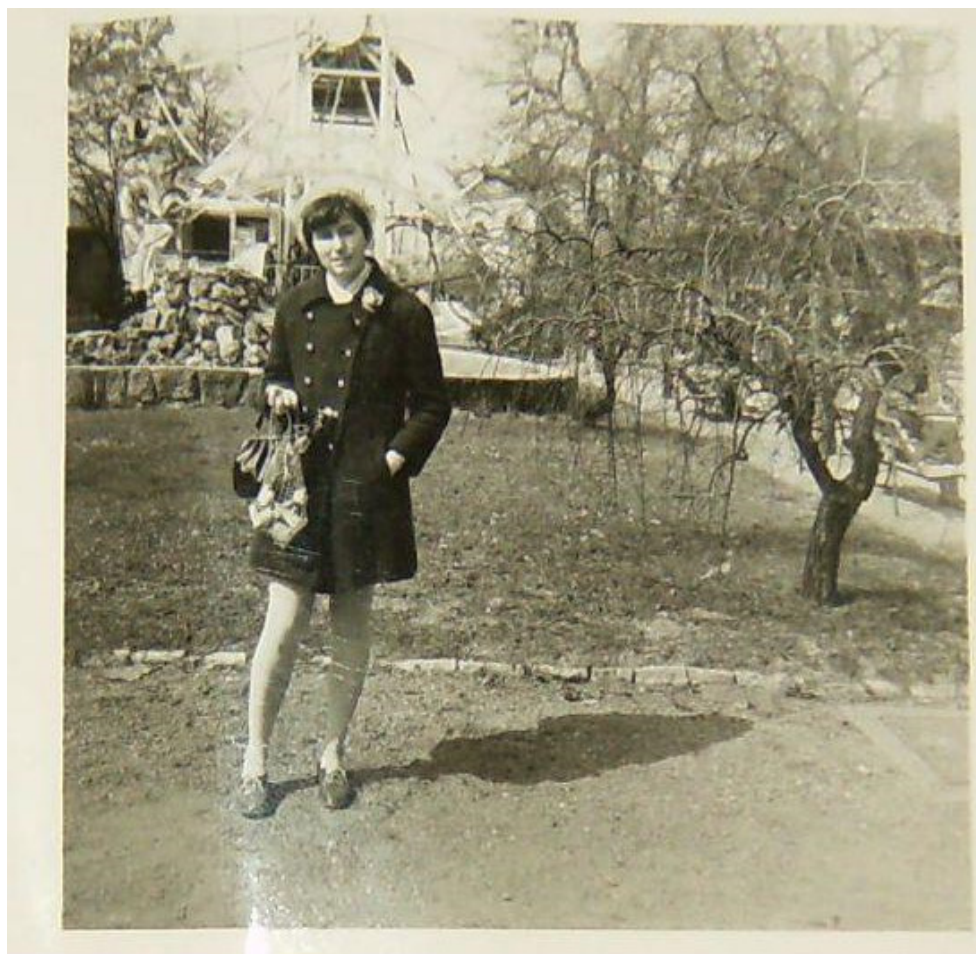
Egy pillanatra elhallgatott, mint aki azon hezitál, hogy folytassa-e... Kortyolt egyet a kávéból, és kicsit halkabban folytatta.

- Tudod... Azt hiszem, egyszer én is találkoztam az öreg örménnyel. Csak akkor nem ismertem fel.

Ha van annyi időd, elmesélem.

Bólintottam, és a nő mesélni kezdett...

A lány a vonaton utazott, igazi cél nélkül. Tulajdonképpen szeretett vonatozni, bámulni kifelé az ablakon, nézni az elsuhanó tájat, s ha néha egy-egy ház vagy falu tűnt elő, elképzelte, milyen lehet bennük az élet... Az élet még előtte állt, s ilyenkor, mintha egy leporellót lapozgatott volna, amiből kiválaszthatta volna, ő milyen sorsot szeretne magának.

A nagy semmit-gondolásban észre sem vette az öregembert a szemközti ülésben. A nagyapjára emlékeztette: ő ült így a vasárnapi ebéd után a foteljében, úgymond, pihentetni a szemét, de közben, mintha elégedetten figyelne a leszarmazottjait. Ez az öregember is mintha csukott szemén keresztül őt vizsgálná. Mintha sejtését akarta volna megerősíteni, az idegen kinyitotta a szemét, ránézett és udvariasan köszöntötte:

- Kezeit csókolom, kedves kiasszony. Remélem, nem tűnik túlzottan intímusnaka kérdésem, ha

megérdeklődöm, hogy min jártak a gondolatai? Olyan valószínűtlen volt a kérdés, hogy a lány felnevetett:

- Tulajdonképpen semmin... Azaz, az életen. És az, hogy mit kezdjek veled.

- Ne mondja kérem, hogy ez semmi... Az életben a legfontosabb kérdés az élet és az, hogy mit kezdjünk veled. Önnek mi a célja?

A lány kinézett az ablakon, mint aki maga előtt is titkolni akarja:

- Szeretnék boldog lenni.

Az öreg megsimogatta a szakállát:

- Ha szabad megjegyezned, ez valahol minden ember célja, a kérdés csak az, hogy milyen úton és milyen áron. Konkretizálná esetleg kicsit?

- Azt hiszem, azt szeretném, amit minden lány... Férjet, gyerekeket, barátokat. Szeretném, ha boldog emberek lennének körülöttem.

- Nos, ez egy teljes életnek tűnik... Kezdjük az elején: milyen férjet szeretne?

- Egy társat, aki kitart mellettem egy életen keresztül. Lehetséges?

- Természetesen.

- Hol található ilyen embert?

- Ilyen embert nem lehet találni, az ilyen embert meg kell formálni.

- Hogyan formálhatjuk meg a másikat?

- Ön még nagyon fiatal... Ha megtalálja a társát, együtt fognak formálódni, amíg igaz társakká válnak.

- És milyen egy igazi társ?

- Olyan, aki elfogad minket minden hibánkkal, és akinek mi is el tudjuk fogadni a hibáit. Olyan, aki mellett jobbá akarunk válni, és akit segíteni tudunk jobbá válni. Az igazi társ nem kötelesség, hanem lehetőség.

- És boldog emberek lesznek körülöttem? Szeretném, ha nem csak én lennék boldog, de a világ is körülöttem.

- A megoldás egyszerűbb, mint gondolná: tegye boldoggá az embereket, legyen a segítőm.

- Miért, ki ön?

- No, de kérem! Ennek a kérdésnek még nem jött el az ideje.

- És hogyan tegyem boldoggá az embereket?

- Mindenkinek azt adja meg, amire szüksége van, nem azt, amit adni akarunk. A legtöbb ember, aki boldogságot akar adni másoknak, egyben birtokolni is akarja. Mások boldogságának eszközei, ne céljai akarjunk lenni.

- Ezt nem teljesen értem...

- A gyermekekre gondoljon, akikre árvaság vár. Megteheti, hogy néhányat befogad, de mi lesz a többiekkel? Lehet, hogy sokkal többet tud segíteni, ha segít a gyerekeknek olyan szülőkre találni, akik gyermekekre vágnak, de az Úrvalamiért nem adott nekik.

- Furcsa példa, de azt hiszem, értem.

- Biztos vagyok benne, hogy egy nap meg fogja érteni: igazából csak azt tudjuk megőrizni, amit el tudunk engedni. Ha görcsösen ragaszkodunk egy elképzeléshez, egy emberhez, csak hamarabb veszítjük el.

- Szabadnak lenni...

- Igen: csak a szabad ember lehet igazán boldog. A szabadságnak azonban sohasem az a mértéke, amit magunknak kiharcolunk, hanem az, amit másoknak meg tudunk adni.

- És boldognak - suttogta a lány.

- A boldogságnak is ugyanez a mértéke: nem az, ami boldogságot megélünk, hanem amit másoknak adunk. A boldogság ára pedig, hogy el tudjuk engedni, amihez ragaszkodnánk szívünk szerint...

- Hát ez a történetem - fejezte be a mesélést a házigazdám.

- És ezzel már vége is volt a beszélgetésnek?

- Igen. Elgondolkoztam azon, amit mondott, kinéztem az ablakon és amikor visszanéztem, már sehhol sem volt... Aztán arra gondoltam, hogy biztos elbóbiskoltam, és álmodtam az egészet. Azért nem felejtettem el, és amikor válaszút vagy próba elé állított az élet, mindig erre a beszélgetésre gondoltam.

- Köszönöm, hogy elmesélted.

- Köszönöm, hogy meghallgattad. Szóval, amikor elolvastam a könyvedet, akkor értettem meg, hogy mindez nem álom volt, hanem valóság. Ha találkozna az öreg barátoddal, mondd meg kérélek, hogy a lány a vonatról szeretettel üdvözzön.

- Ha találkozunk, ígérem, átadom.

- Még egy kávét?

- Köszönöm, nem, indulnom kell, várnak rám.

- Akkor boldog ember vagy - mosolyodott el.

- Én?

- Igen. Mert az is a boldogság egyik formája, ha valaki vár ránk.

És ebben a pillanatban megértettem valamit: ez a nő valóban az öreg örmény üzlettársa.

/Barátomnak, Danicának, 2024.02.19. /

Fotó: Rozványi Dávid: Danica 16

Németh Sándor: Ember az embertelenségben

Mottó: „A legvéresebb időkben is vannak még jó emberek!” Bertold Brecht

Ez a történet a családi legendáriumból való, a dialógusok nem biztos, hogy így hangoztak el, azonban a történet igaz, a valós eseményt írja le.

Miskolc, 1944. ősz.

A háború még tombolt, de a front túljutott a városon. Nagypám és édesapám vasutasok voltak. Kimentek a Tiszai pályaudvarra megnézni, hogy a háború milyen kárt tett az épületekben és a vasúti berendezésekben. A főépület majdnem sértetlen volt, a kiszolgáló létesítmények, fűtőház, pályafenntartási műhelyek - megsemmisültek. A sínek összevissza görbültek. Hazafelé tartva benéztek a főépületbe, ahol egyenesen a szovjet állomásparancsnokság karjaiba futottak. Miután igazolták magukat, hogy miért vannak itt,

nyilvántartásba vették őket, és másnapra munkára rendelték ki őket. Elkezdődtek a helyreállítások, bért nem kaptak, azonban este egy csajka étellel térhettek haza. A helyreállítási munkák haladtak. Egyik katona (nevezzük őt Ivánnak) észrevette, hogy édesapám a rosszul lerakott talpfákat kiigazította, a félig meghúzott leszorító csavarokat utána igazította. „Iván” megkérdezte: Masiniszt? Da, masiniszt - válaszolta édesapám.

Iván szeme felcsillant, s közölte: „Tózsé masiniszt!”

Ettől kezdve a két ember között valamiféle kapcsolat alakult ki. Amikor „Iván” megtudta, hogy édesapám egy gyerek várja, a csajkába este egy kanállal több étel jutott.

Haladt a munka folyamatosan. Lassan elérték a lebombázott Hernád hidat. Édesapám Ivánhoz fordult és megkérdezte: „Meddig építjük a vasutat?”

A katona kelet felé fordult, kezével a távolba intett, s közölte: - Szibir.

Na, innen mielőbb meg kell lépni - gondolta nagypám és édesapám.

Ahogy haladt az építkezés, az őrizet egyre szigorúbb, a fegyelem keményebb lett. Nehéz lesz innen megszökni.

Egyik nap Iván két katonai köpennyel jelent meg. A munka befejezte előtt félrehívta őket, rájuk terítette a katonai köpenyt és mutatta az irányt. „Davaj” - mondta.

Lassan megfordult, válláról levette fegyverét, és az üres térbe egy hosszú sorozatot engedett meg.

N. Sebestyén Katalin:
Badacsonyi látkép naplementében

Tábori levelek Gyóni Gézától

/Közreadja: Iochom Zsolt az eredeti újságcikkek kivágása alapján/

Az egyik tábori levél, mely ma Rákosi Jenő címére szerkesztőségünkbe érkezett, - Przemyslből repült ideig. Mikor írták, magyar zászló lobogott Przemyslben honvédezredek feje fölött és a falakon kívül orosz ágyuk dörögtek. Ma, mikor a levél megérkezett, orosz zászló leng Przemysl ormain, künn azonban már dörögnek ágyúink. Isten segítségével ismét lehull a várról a moszkovita lobogó. A levelet Gyóni Géza írta Przemyslben február 6-án és a repülő posta vitte ki a várból s bizony, érthető késéssel érkezett Budapestre, mert hiszen azóta roppant történelmi fordulatok rázták meg Galíciát, nem csoda, ha a világtörténelmi viharokon csak nehezen vergődött át a lengye szövetű rózsaszín levél. Vers van rajta, és pedig szép vers, Gyóni Géza írta, aki azóta, ki tudja Ázsia melyik zugában pengeti lantját. Ez a vers talán egyike utolsó przemysli költeményeinek.

A vers ez:

Magyar asszony írja...

...Áldja meg az Isten a madara szárnyát,
Ki levelét hozta százezer muszkán át,
Százezer muszkán át, halál záporába
Hogy mégis ideszállt
Én édes uramnak szerelmes postája...

Áldja meg az Isten áldott hír hozóját,
Sebesen vihesse a válaszom hozzád;
Szombat este írom a kis asztal mellett.
Kicsi csemetéink,
Isten báránykái, ágyukban pihennek.

...Mióta elmentél véres hadak útján,
Sűrű gond esője záporosan hullt rám.
Fehér özvegyiségnek nincsen vasárnapja,
De velünk az Isten
És rendben a jószág és rendben a pajta.

...Nagy tüzes csatákból vitézek ha jönnek,
Hősi sebek láttán nem hullatunk könnyet.
Sebüket bekötjük fehér patyolattal,
Sebesült vitéznek
Minden magyar portán terítve az asztal.

...Mióta elmentél, hosszú őszre tél lett,
De minden úgy van itt, mintha ma jönnél meg;
Délben az asztalfő friss itallal vár rád,
Este meg, este meg
Fölvetve puhára patyolatos párnád.

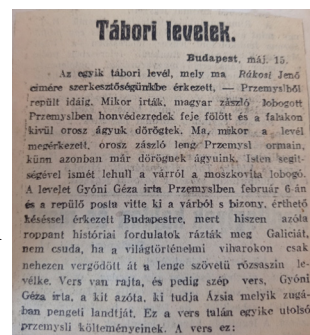
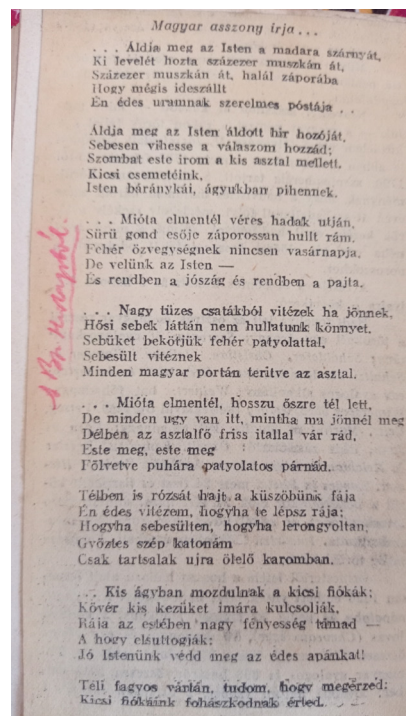
Télben is rózsát hajt a küszöbünk fája
Én édes vitézem, hogyha te lépsz rája;
Hogyha sebesülten, hogyha lerongyoltan,
Győztes szép katonám
Csak tartalak újra ölelő karomban.

...Kis ágyban mozdulnak a kicsi fiókák;
Kövér kis kezüket imára kulcsolják,
Rája az estében nagy fényesség támad -
Ahogy elszuttogják:
Jó Istenünk, védj meg az édes apánkat!

Téli fagyos vártán, tudom, hogy megérezed:
Kicsi fiókáink fohászkodnak érted.

- ennyi jelent meg a
Budapesti Hírlap 1916.
május 15-i számában
Gyóni Géza Lengyel
mezőkön, tábortűz
mellett című kötetében
az alábbi három sorral
még kiegészülve jelent
meg a vers:

Féltő éraemmel most borulok rájok;
Én kicsi árváim,
Visszatér győztesen az édes apátok!

Szabó Ferenc: Az életmentő

A nevem Balázs, negyvenhét éves vagyok és hivatásos életmentő. Történetem, melyet elmesélek, harminc évvel ezelőtt kezdődött. Másodéves és egyedüli cigány származású

tanuló voltam egy vidéki város szakmunkásképző intézetének bútorasztalos osztályában. Soha nem tartoztam a jó tanulók közé, de azért egyszer sem buktam meg. Koncentrációs problémáim miatt nem voltam képes hosszabb időn keresztül összpontosítani az órákon. Szerencsére tanárain többsége megértő volt velem, különösen Kedves tanárnő, aki felismerte a gyengeségeimet, és segített megtalálni azokat a dolgokat, amelyekben jól teljesítettem. Szinte mindig azonnal észrevettem, hogy mikor lankad a figyelmem, vagy mikor kezdek unatkozni. Ilyenkor elküldött krétaért vagy megkért, hogy hozzak neki egy pohár vizet, egy csésze kávé. Gyakran adott külön feladatot, ki kellett keresnem valamit a tankönyvből, és azt felolvasni a többieknek. Ez az idilli állapot sajnos csak a tanév feléig tartott. A második félév elején Kedves tanárnő váratlanul megbetegedett...

A helyettese, a harmincas évei elejét taposó Dunkeläufig tanár úr maga volt a megtestesült rosszindulat. Az első találkozásunk - nincs rá jobb szó - nyomasztó volt. A tanár úr egy besavanyodott, megkeseredett ember benyomását keltette. Éreztem valami lekicsinylő felsőbbrendűséget a hangjában, amikor hozzám beszélt, soha nem tekintett a szemembe, elnézett valahová messzire a fejem felett... És engem ez nagyon zavart. Az osztálytársaimhoz képest indokolatlanul szigorú volt velem. Ellentmondást nem tűrő könyörtelenséggel tanított, nála nem lehetett hibázni, nemcsak nekem... senkinek sem. Már az első napon felfogtam, hogy hosszú második félév előtt állok. És igen, én lettem a tanár úr szemében az első számú „közellenség”, aki semmire sem jó, soha nem lesz belőle tisztességes ember, csak bajkeverőnek való, és biztosan akasztófán fejezi be életét... És minden cselekedetén érződött, hogy ezt ő be is fogja bizonyítani a világnak. Igyekeztem sokkal jobban tanulni, odafigyelni az órákon, de nem ment... Az a második félév valóságos kínzás volt számomra. Szinte minden órán megbüntettetett valami csekélységért, és legalább hetente egyszer panaszt emelt ellenem az igazgatónál is. Kálváriám híre szerencsémre eljutott a betegállományban

lévő Kedves tanárnőhöz is, aki a velem szimpatizáló tanárokkal szövetkezve összeesküvést szőtt. Gyorsan rájöttek, hogy a szobafestő osztálynak ugyanabban az időpontban van történelemórája, mint nekünk. Nem tudom, hogyan csinálták, mindenesetre sikerült elintéznük, hogy arra az egy órára a tanév hátralevő részében átmenjek a szobafestőkhöz. Ez nagyon jókor jött, az utolsó hónapban sikerült kijavítanom a jegyeimet, ezért nem buktam meg. A következő évben szerencsére elkerültük Dunkeläufig tanár urat, és viszonylag simán sikerült megszereznem a szakmunkás-bizonyítványt. Ez egyébként elég nagy dolog volt, mert nagyon kevés cigánygyerek dicsekedhetett vele...

Azóta azért kiderült, hogy a tanár úrnak velem kapcsolatban semmiben nem lett igaza. Ám az élet zajlott tovább. Én minden tölem telhető megvettem annak érdekében, hogy jó körülményeket és megélhetést biztosíthassak magamnak és a családomnak. Tíz évvel később sikeres mestervizsgát tettem, és két év múlva esti tagozaton le is érettségiztem. Sikeres vállalkozó vagyok, megházasodtam, van három gyönyörű gyermekem... Mi kell még? Néhány évvel ezelőtt kiváló eredménnyel végeztem el az egyik orvosi egyetem egyéves sürgősségi alapellátó és életmentő tanfolyamát, és azóta a helyi mentőszolgálat munkáját segítem, mint önkéntes sürgősségi alapellátó szakasszisztens. Szerencsére sürgős esethez évente csak úgy öt-hat alkalommal riasztanak... De nemrég kaptam egy hívást hajnali háromkor. Kiugrottam az ágyból, villámgyorsan felöltöztem, bepattantam a kocsimba, és szirénázva siettem a helyszínre. Egy viszonylag közeli helyre tartottam, hogy a mentők megérkezése előtt ellássak egy mellkasi fájdalommal küzdő idősebb nőt. A házhoz érve a hölgy férje bevezetett a hálószobába. Az asszony a szőnyegen feküdt. Azonnal melléje térdeltem, és megvizsgáltam az életfunkcióit. Alig volt észlelhető pulzusa, és a légzése is rendkívül akadozó, szabálytalan volt. Szóltam a férfinak, hogy hozzon egy nagyobb párnát, és tegye a felesége lábai alá. Amikor közelebb lépett a párnával, jobban megnéztem az arcát és... felismerem... Dunkeläufigtanár úr volt. Ezzel a ténnyel nem törődhettem tovább, mert meg kellett menteni a nőt. További késlekedés nélkül elkezdtem a

szívmasszázst, és azzal egyidejűleg a mesterséges lélegeztetést. Bő tíz perc múlva, mikor a mentők megérkeztek, az asszony állapotát sikerült stabilizálni, a pulzusa és a légzése már viszonylag elfogadható szinten volt... Büszke voltam magamra! Aznap hajnalban megmentettem egy ember életét, és az sem érdekelt, hogy ki a férje.

Aztán úgy egy hónappal később felhívott a tanár úr lánya. Elmesélte, hogy egy nagyobb családi összejövetelt tartanak, ahol megünneplik édesanyja újjászületését, és nagyon szeretnék, ha én is ott lennék. Apja szeretné személyesen megköszönni, hogy megmentettem a felesége életét. Először udvariasan vissza akartam utasítani a meghívást, de a kíváncsiság győzött bennem. Szerettem volna látni Dunkeläufig arcát, amikor megtudja, hogy ki volt az életmentő! Bár abban sem voltam biztos, hogy emlékszik még rám. Hát elmentem... A lány nem túlzott, amikor azt mondta, hogy nagyobb családi ünnepség lesz. Nem is tudtam összeszámolni, mennyien voltak. Amint beléptem a házba, a megmentett hölgy azonnal elém sietett, átölelt és sírva mondott köszönetet, majd itallal

kínált és közölte, hogy a férje mindjárt jön. És jött, mosolyogva, vidáman... már messziről nyújtotta a kezét, és amikor odaért hozzám, megjegyezte, hogy annyira ismerős vagyok neki, de nem tudja honnan. Bemutakoztam... A keze azonnal lehangyatlott, izmai megfeszültek, és szemében felvillant a régi, jól ismert kérlelhetetlen gyűlölet... A tanár úr semmit sem változott. A társaság legnagyobb megdöbbenésére hátat fordított nekem, és köszönet nélkül elhagyta a szobát. Én sem maradtam tovább, elkészöntem az értetlenkedő háziaszszonytól, és hazamentem...

Azért egy kicsit sajnáltam, hogy így zárult az este, szerettem volna köszönetet mondani neki; igen, köszönetet... Ugyanis az ő ellenséges, gyűlölködő, megalázó viselkedése nélkül soha nem tudtam volna elérni azt, amit elértem... Megtanított, vagy inkább rákényszerített arra, hogy mindenért küzdenem kell, hogy nem adhatok fel semmit, mert meg kell mutatnom neki és a hozzá hasonló embereknek, hogy egy cigánygyerek is képes lehet bármire...

Nagy-Kóré Mária: Séta a Temzénél

Batuskáné Kiss Katalin: Születési meglepetés

Most egy nagyon régi történetet mesélek el Neked, ami velem történt meg egy lanyha áprilisi napon, úgy 16 évvel ezelőtt. Kis családom nem szűkölködik ma sem apró meglepetésekben, de amit akkor tartogattak nekem, az nem volt mindennapi.

Egy szép kerek születésnap ívfordulót – az enyémet – készültünk megünnepelni április hónapban, amelynek első napjáról azt tartják az öregek, hogy „április bolondja, május számara.” Annyira nem vicces ez a mondás, hiszen ami az időjárást illeti, ez a hónap mindig sok meglepetést tartogat, ezért is nevezik még ma is bolond hónapnak. Máskülönbén szeretem ezt az időszakot, nem csak a születésnapom miatt! Sok jeles nap található áprilisban, így például a költészet napja, a Föld napja; az úrhajózás, a táncművészet világnapjára is ekkor szoktunk emlékezni. És ugyancsak ez a hónap jelzi a természet, a tavasz ébredését, a csicsergő madarak hangja pedig meghozza nekem a simogató, meleg napsütést, vele együtt a virágos tavaszi kedvet. Készültem is annak rendje-módja szerint a tavaszra, nemcsak kint, hanem bent is, a lakásban. Egyik nap mindent fölfordítottam, nagytakarításba kezdtem. Itthoni ruha, feltűzött haj, seprű, lapát, porrongy, vödör, ablaktisztító meg minden, ami kell egy ekkora munkához. Jól belemerültem, csapzottan, kissé fáradtan le-leültem a konyhában egy kicsit pihenni, amikor megszólalt a telefon. Zita, a legidősebb fiam felesége volt a vonalban.

- Kati, légy szíves azonnal gyere segíteni, úszik a lakás, eláztattak bennünket a felettünk lakók! Hozzál vödröt, felmosót, meg amit tudsz, de nagyon siess! Majdnem bokáig állunk már a vízben, a szomszéd meg nincs itthon! A vizet sem tudjuk elzárni, ami csak úgy zuhog fölöttünk! (A történethez hozzátartozik, hogy a fiamék a lakótelepi lakásunkban laktak ekkor, amit még a kétezres évek elején vettünk, részben örökségből.) Gondolhatjátok, milyen gyorsasággal kaptam fel mindent, amit ilyen helyzetben „mentésre” lehet használni. Vittem söprűt, lapátot, vödröt, partvist, felmosót, egy csomó ruhát összeszedtem, amivel vizet lehet felitatni a földről. Egyszóval: teljes menetfelszereléssel indultam és érkeztem, szinte lóhalálában, otthagya csapot-papot, a nálam lévő felfordulást. Az öltözetemmel nem is törődtem, arra most nem volt idő. Egy pillanatra azért átfutott az agyamon,

hogy talán a bolondját járatják velem, hiszen előtte este ott jártam, nem volt semmi baj. Bár egy lakás eláztatásához néhány óra is elég, nem kell hozzá egy egész éjszaka! Aztán elhessegettem magamtól ezt a hirtelen támadt gondolatot, és rohantam, ahogy csak tudtam. Végre odaértem a földszinti lakás aitaíához. becsöngettem. Gyanús volt

a nagy csend, nem is volt zárva az ajtó. Berontottam! Hát... ami akkor fogadott, azt sosem felejttem el! Víznek sehol semmi nyoma, bent a nagyszobában, kiöltözve, mosolyogva félkörben állt a család-

dom: anyukám, a három fiam, a menyem, Zita édesapja és édesanyja. Előttük, a padló közepén a vázában egy hatalmas virágcsokor, és amikor megláttak, rázendítettek a „Boldog születésnapot”-ra. Én a meglepetéstől szóhoz sem tudtam jutni! Takarításra készültem, ehelyett köszöntő, ünnepelő csapat fogadott. A kerek születésnapomat ezzel a kis tréfával tették számomra emlékezetessé. Természetesen meg is örökítették a vissza nem térő pillanatot. Kezemben a felmosó vödör, a partvis, meg a többi csak úgy a karomon lógott. Képzeltetek a látványt, milyen jól néztem ki! Én, aki mindig csinosan, divatosan, fiatalosan megyek ilyen eseményre, most ott álltam, csapzottan, csuromvizesen, látszott rajtam, hogy az otthoni munkában már alaposan kifáradtam. És ebben a pózban, öltözetben lettem lefotózva! De a vidám hangulat csak fokozódott, mert ekkor előrelépett Zita, és kezében egy ezüst szalaggal átkötött, masnival díszített, bordó bársonnyal bélelt kis dobozkat nyújtott át, a család születési ajándékát. Mikor kinyitottam, örömben szinte felsikoltottam! Azt kaptam, amire régóta vágytam: egy csodálatos arany nyakék lapult az ékszerdobozban. Boldog voltam, határtalan volt az örömöm. Potyogtak a könnyeim, elsősorban az örömtől, ám az is eszembe jutott, hogy ezt az örömet már valakivel nem oszthattam meg...

Mártonné T: Élmények - Óbudai élmények

(Kollár K. László Öreg Banda c. könyvének bemutatója: 2022.06.22.)
Könyvbemutató zenével. És az élmény még fokozva tánccal is.

Aki szereti a zenét, az táncolni is szeret,
És a kettő csodás élményt eredményez.
Számomra ez volt az Öreg Banda könyvbemutató
Negyedik eseménye, egy igazi meglepetéssel.
A zenekarok és a Hercel táncsoport
Közös műsora adta az élményeket.
Az est fergeteges volt, élethű helyszínnel,
Budapesten egy szabadtéri kerthelyiségben.
Már a hely is titokzatos, különleges,
Az est eseményei pedig fokozták az élményeket.
Szinte minden korosztály jelen volt.
Ismeretlenül is mosolyogtak egymásra az emberek.
Ki-ki a maga módján átélve
Az ének, a zene, a tánc lüktető hangulatát.
Köszönet Kollár Klemencz Lászlónak az érzésért,
Melyet Újhartyánnal szemben táplál.
Az ő személyes varázsa és kötődése
Előhozza az emberekből az emberséget.
Minden egyes bemutatón mindig büszkébb és büszkébb
Vagyok arra, hogy Újhartyán a szülőföldem.
Jó volt látni a lelkes közönséget, akik
Önfeledten élvezték az est hangulatát.
Hiszem, hogy ilyen eseményekre
Van szükségük a mai embereknek.
Köszönet mindenkinek a felemelő estéért,
Felemelő volt a végén a közös tánc.
Ezen az estén érezhettük az emberséget,
Az őszinte hitet, szeretetet és a békét.
Nagyon megható volt látni, hogy
Együtt rezdül a közönség az est megálmodójával.
Köszönet a könyv szerzőjének,
Csak tanulhatunk tőle, szívből gratulálva!

Kovácsné Rigó Márta kézműves alkotása

KÁZSÉ alkotása

LITÓCZKINÉ KUFAR ZSÓFIA
munkái

N. Sebestyén Katalin: Bölcsességek

Pósa Anikó alkotása

Farsangoltunk...

2002 februárját írtuk. Huszonkét évvel ezelőtt még az egyik dabasi általános iskolában tanítottam, és egy szép hagyományt, a farsangot elevenítettük fel kisdíákjaimmal ennek a tanévnek a második felében. Azért így hívom őket, mert akkor épp ötödikesek voltak, teli izgalommal, energiával, és ahogy közeledett a február, az osztályfőnöki órák egyre csak azzal teltek, hogy milyen jelmezzel lepjük meg az igazgató bácsit, a tanárokat, az ott dolgozó technikai dolgozókat, a szülőket és a diáktársakat. Csak úgy záporoztak az ötletek! Többen is azzal álltak elő, hogy egyénileg indulnak a versenyben. Végül az egyik fiú - kis alacsony, örökmozgó, pufók termet, R., az osztály szószólója, későbbi mókamestere - briliáns ötletét kitörő örömmel fogadtuk.

-Tudjátok mit? Induljunk a jelmezversenyen mindnyájan, öltözzünk be háremhölgyeknek, az ofő - ha már úgyis ő a főnök - legyen a török basa.

Mi pedig körbelengjük majd a zsűri előtt, lejtünk a nézőknek is egy kis csábító hastáncot, hátha sikerül őket bevonni a produkciónkba. R. szavai teljesen felvillanyozták a csapatot. Óriási ovációval fogadták, úgy kellett őket lecsendesítenem, nehogy kiderüljön, miben sántikálunk. Én is szuper ötletnek találtam ezt a nem mindennapi javaslatot, a többiek azon nyomban hozzákezdtek a ruhaköltemények megtervezéséhez. Persze az szóba sem jöhetett, hogy a ruhakölcsönzökből szerezzük be a kellékeket, hiszen a korábbi évek tapasztalatából tudtuk, hogy a zsűri a saját készítésű jelmezeket részesíti előnyben, és azokat díjazza, akik a pazar ötleteket maguk valószínűsítik meg.

A legizgalmasabb része a dolognak az volt, hogy titokban kellett tartani, mire és hogyan készülünk. Bevallom, ettől féltem a legjobban! Cserfes kis csapat volt az enyém, szerencsére a bál kezdé-

téig minden rejtve maradt. Végre elérkezett a várva várt szombat délután! Mivel a mi szaktantermünk az iskola hátsó bejáratához volt közel, ott settenkedtünk be, szinte észrevétlenül, mindenki hozta a maga kis batyuját, mélyen elrejtve a háremhölgyek öltözetét tartalmazó ruhadarabokat. Természetesen a szülők is segítettek, volt, aki öltöztetett, mások kifestették a fiúk és a lányok arcát, volt, aki egy valódi kőműves talicskát varázsolt nem kis munkával a török basa „igazi trónjává.” Óriási volt az izgalom! Készülődés közben pedig annyit nevtünk egymáson! Képzeljétek csak el: az ötödikes fiúkon egy darab melltartó, piros, kék, sárga, bokáig érő bő bugyogó, testüket sejtelmesen beborította valamiféle átlátszó, színesebbnél színesebb anyag, hogy jól lehessen látni majd a hastáncukat és a tánc közben ide-oda rengő pocakokat. Volt, aki zene nélkül már próbálgatta a csábító, körkörös mozdulatokat! Arcukat muszlinból

készült álarcokkal takarták el, szinte egymást sem tudták felismerni. Fejükön színes turbán, csillogó-villogó kövekkel, karjuk ékszerekkel, vékony láncokkal díszítve, csörögtek, „síp-dobbalnádi hegedűvel.” A lányok hasonlóan öltöztek, persze, a fiúkon sokkal jobban mutatott minden, és hatásosabb is volt, ami - az eseményre tekintettel - ugyebár teljesen érthető. Na és az ofővel mi

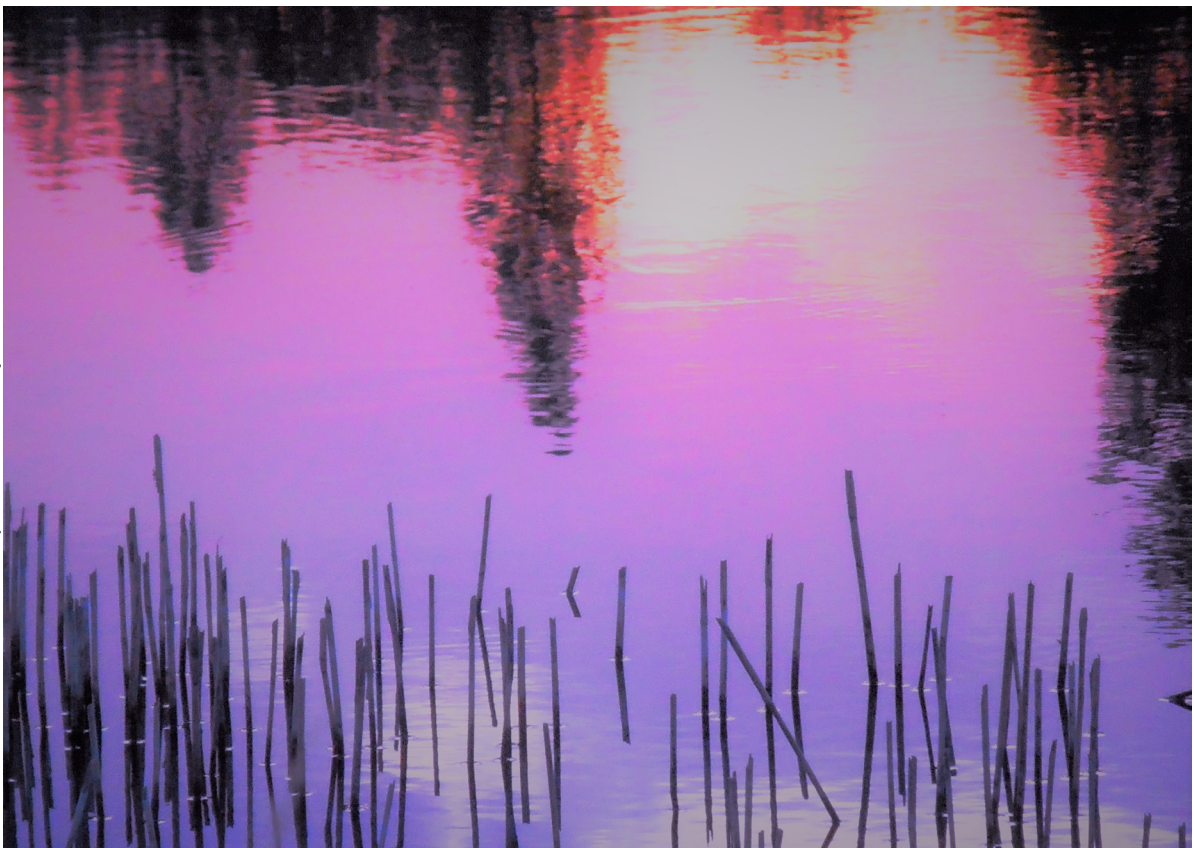
van? Bizony, én sem akartam lemaradni a kis csapatomtól, feltérképeztem otthon a polcos szekrényemet, és nicsak! Előkerült egy fényes, műszálas anyag, piros-sárga-kék-rózsaszín-zöld színekben pompázó ágyneműhuzat - konkrétan paplan és párna - amelyet a köznyelvben szaténnak neveztek akkor. /A szatén egyébként szövési mód és nem anyagtípus. / A paplanhuzatot a mindenben partner szülők segítségével magamra aggattam, ez volt a kaftánom, fejembe színes turbánt nyomtam, orrom alá kaptam egy pörge, fekete bajuszt, szakállat meg festettek rám a gyerekek. Képzeljétek el, milyen élvezettel tették! Egymásnak adták a szem- és arcfestékeket, egyéb kenceficéket, csak hogy mindenki kenhessen egy kicsit a tanár néni arcára. Én természetesen hagytam, és velük együtt mókáztam! Honnan, honnan nem, de szereztek a lábamra egy pár, legalább 3 számmal nagyobb, orrán felpördülő, arany színű sarut. Még szerencse, hogy nem kellett benne gyalogolnom, mert a kőműves talicskába beletették a csiricsaré huzattal ellátott párnát, ez volt a trónszékem, ráültettek, és a menet élén betoltak a zsűri elé, mögöttem felsorakozva az udvarhölgyeimmel. A hatás leírhatatlan volt! A közönség jobbra-balra dőlt a nevetéstől, a zsűri tagjai csak úgy hahotáztak!

Hát még akkor, amikor elindult a zene, amelyre lejtették a táncot az udvarhölgyek! Tíz fiú és tíz lány!

A koreográfia már készen volt: a lányok kezében legyezőpálma levelei lapultak, ezekkel legyeztek-kényeztettek, a fiúk körbeállták és körbetáncolták a basát, miközben csábító csípőmozdulatokkal, csörgőkkel jelezték feléje mély hódolatukat. A hatást fokozandó, néhány kolomp, kisebb dob, furulya és triangulum is előkerült. És ekkor megszólalt a hangfalakból valami kígyóbűvölő-féle zene! Ezt a felvételt az egyik szülő intézte. Lejtettük a hastáncot, kolompoltunk, csörögtünk, mulattunk, hogy a török basa - és természetesen a zsűri - kedvére tegyünk! A hatás nem maradt el. A zsűrit ugyan nem sikerült megtáncoltatnunk, de a közönség velünk együtt ropta! Fáradásunk nem volt hiábavaló: az én kis ötödikeseim elvitték a pálmát, megnyerték a jelmezversenyt. Jutalmul egy hatalmas tortát kaptunk, amelyet néhány perc múlva örömeinkben fel is faltak a folyosóról nyíló ebédlőben. Ez a farsang felejthetetlen élmény volt akkor! Boldogan emlékszünk rá, és idézzük fel ezt a napot minden egyes öt éves találkozásunkon.

Batuskáné Kiss Katalin

Bene Edit fotója: Esti fény a vízen

Tóth Eleonóra: Virágcsokor vázában

Tóth Nimród: Tulipánok

Tóth Nimród Tulipánok

Tóth Eleonóra: Nyuszim

Tóth Eleonóra: Ibolyák

Tóth Nimród: Virágok

Tóth Benjámín: Jó étvágyat

Tóth Nimród: Színek

Tóth Benjámín: Tavasz hangulat

Tóth Benjámín

Tóth Benjámín: Vakáció

Tóth Eleonóra: Családom

Tóth Eleonóra-Családom

Iochom Zsolt

„Számomra a költészet a lélek tükré”

Erdély délkeleti szegletében, Kézdivásárhelyen születtem 1989. november 9-én. Szülőföldem gazdag történelme és kultúrája átítatta gyermekkoromat. Iskolai éveimet a Petőfi Sándor Általános Iskolában kezdtem, majd a nagy múltú kantai Nagy Mózes Gimnáziumban folytattam, és a Dr. Csiha Kálmán Református Kollégiumban fejeztem be. Négy éven át főszerkesztője voltam a református kollégium diáklapjának, a Sulisok(k)-nak, ahol első verseim is megjelentek. Újságíró, publicista édesapám, akinek az évek során huszonöt könyve jelent meg, szintén nagy hatással volt későbbi alkotói kibontakozásomra.

2008 és 2011 között a Sapientia EMTE csíkszeredai karán végeztem kommunikáció és közkapcsolatok szakon, ugyanitt fejeztem be 2015-ben mesteri tanulmányaimat.

2010 októberétől 2017 novemberéig újságíróként, fotó- és videóriporterként dolgoztam a Székely-

hon hírportálnál és a hozzá tartozó nyomtatott újságonál. 2018-2022 között a megyei önkormányzatnál dolgoztam, mint kommunikációs szakember.

2019-ben Csíkszereda címmel jelent meg első verskötetem, amely 120 verset és 30 fotót tartalmaz. A kötetet Csíkszeredában, majd szülővárosomban Kézdivásárhelyen is bemutatták.

Komolyabban 18 éves koromban fogalmazódott meg bennem a vágy, hogy szavaimnak, gondolataimnak keretet adjak, és azokat vers formájában másokkal is megosszam. Első verseimet még kézzel írtam egy füzetbe, majd később közösségi oldalakon tettem közzé, elkezdtem blogot vezetni. Akkor tettem magamnak egy ígéretet, hogy harmincéves koromra könyv formájában is merítést adok verseimből. Talán ez az egykori ígéretem készítetett arra, hogy 2019-ben kézbe vegyem az addig írt verseimet, és azokból válogatva született meg az első kötet. Újabb fogadalom következett: ötévente újabb verskötetet jelentetek meg!

Az évek során sok mindenről írtam: haza- és Isten szeretetről, boldogságról és annak kereséséről, szerelemről, csalódásról és csalódottságról, de aktuális témákra is reflektáltam.

Az írás mellett másik nagy szerelmem a fényképezés, ezért saját fotóimmal szoktam illusztrálni verseimet. Van, amikor egy találó fényképet keresek a versem mellé, máskor meg egy fotót talál meg egy vers, vagy épp az adja az ihletet, hogy megszülessen. Hiszem, hogy kéz a kézben járva a verssorok és a képsorok kiegészítik egymást, talán más értelmet is adva egyik a másiknak.

Míg az első kötet versei Csíkszeredában születtek, és az egyik vers dátumozásánál történt elírás adta a kötet címét, addig második verseskötetem – amelyen jelenleg is dolgozom – több verse Sikaszón ihletődött, ebből a szójátékból született a Sok a szó című verse a könyvnek.

A COVID alatt otthonról dolgozhattam, így több időm jutott az alkotásra, ez idő alatt kezdtem el többet írni és olvasni. Párom biztatására 2021-ben elküldtem néhány versemet különböző pályázatokra, melyek meg is jelentek három antológia kötetben. Ugyanakkor elnyertem a Selyemgyár Alapítvány irodalmi pályázatának fődíját is. Mindez adott egy pozitív löketet a további alkotói munkához.

2022 újabb mérföldkő volt az életemben, június 3-án megszületett kisfiunk, Józsika, aki azóta is be-aranyozza mindennapjainkat. Abban az évben már tizenöt antológiában jelentek meg verseim. A paletta kibővült, kisfiamnak hála, elkezdtem gyerekverseket és meséket is írni, és a próza műfajában is egyre több írásom született. 2023-ban már több mint harminc antológia jelentette meg lírai és prózai műveimet. 2023-ban elnyertem az Országos Mécs László Irodalmi Társaság által meghirdetett Év prózája irodalmi díj arany oklevelét, ennek köszönhetően idén megjelenik önálló prózakötetem is Pofonok és csókok címmel, amely harminc novellát, történetet fog tartalmazni.

2023 januárjában találtam rá a Gyóni Géza Irodalmi Körre és az általuk kiadott Alkotóra, amelynek azóta állandó alkotótársa vagyok, és tevékenységüket is aktívan követem.

Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotóközösségének, valamint felvételt nyertem az újonnan alakult Süli András Művészeti és Irodalmi Alkotói Körbe.

Eddig mintegy hatvan antológiában jelentek meg verseim, prózáim. Jelenleg Székelyudvarhelyen élek és alkotok, párhuzamosan több könyvön is dolgozom: az utolsó simításokat végzem prózakötetem anyagán, készül a második verseskötetem, kisfiamnak írt versekből és mesékből egy gyerekkönyvön dolgozom, valamint egy 30 napos elmélkedéssorozatot is írok decemberre. 90 évvel ezelőtt született Székhy Juhos János költő, akinek három kötete jelent meg életében, a családi hagyatékából az eddig a fiók mélyében lapuló, írógéppel lejegyzett versekből készítek egy posztumusz verseskötetet idén novemberre.

Az ember, amíg fiatal, olthatatlan vágyat érez magában arra, hogy kifejezze önmagát. Verseken, tettekben vagy prózában. Jó érzés leírni a kimondhatatlant... A versek, gondolatok, egypercesek, novellák – bár megszülettek –, csak akkor maradhatnak életben, ha foglalkoznak velük, ha olvassák őket. Ezért is örültem a felkérésnek, és köszönöm a bemutatkozási lehetőséget Hermann Marikának.

Akt, portré, táj vagy csendélet – minden csak a szavak vonalvezetésétől függ! Fény és árnyék, sötétség és világosság, öröm és szomorúság, mosoly és derű, türkiz kíváncsiság, gyermeki hit – egy pár szín palettámról...

Úgy hiszem, az ember mindaddig fiatal marad lélekben, amíg mer gondolkodni, amíg le meri írni gondolatait. Amíg

mer alkotni. Általában akkor írok, ha boldog, vagy ha csalódott vagyok. Szerencsés embernek mondhatom magam, mert az élet minden apró szépségének tudok örvendeni, boldogsággal tölt el, hogy élhetek. A legnagyobb boldogság számomra mégis a családom, általuk tudok kiteljesedni, alkotni.

Számomra a költészet a lélek tükré, egy híd a látható és láthatatlan világok között. Egy univerzummal folytatott beszélgetés, ahol a szavak a valóság és a képzelet között táncolnak.

Kisfiammal Józsikával

Próza-kötet borítóterv

Iochom Zsolt:
születésnap, tánclépésekkel

huszonhat éves létemre
ráeszmélek az életemre
úgy tekintek a léletemre
mint egy lájkra az éterbe
egy vagyok, és van milliárd
óránként születik trilliárd
kedvelhetsz százat
követhetsz ezret
posztolsz s jönnek a kommentek,
köztük trendik és kommertek...
hirtelen megszakad az Internet
s egyedül vagy -
oda minden kapcsolatot!
- Szabad egy táncra?

Március 15 Szekelyudvarhelyen

Iochom Zsolt:
Költtem én'

szegény ki költő
s nincs miből költsön
számára nincs kölcsön
nincs mit felöltsön
nincs mit kitöltsön...
ó, te szegény,
miért vagy te költő?

*

- gazdagítom
az egész
világot!

Iochom Zsolt: egyszerűen

az élet egyszerű
bonyolult örömök
nélkül

az élet bonyolult
egyszerű örömök
nélkül

egyszerű:
az élet
örömök
nélkül
bonyolult

Március 15 Szekelyudvarhelyen

Beszélgetés Mártonné Terézkével

Terézke (mindenki csak így szólítja) ismerősei egybehangzó véleménye szerint életvidám és hiperaktív újhartyáni lokálpatrióta nyugdíjas. Ezt a beszélgetés alapján én is megerősíthetem, ugyanis szinte mindenről tud, figyelemmel kíséri a közéleti és kulturális eseményeket, és rendszeresen részt is vesz azokon. Az őt ért sorscsapások ellenére (elveszítette férjét és egyik gyermekét) derűs és nyitott, érdeklődő személyiség maradt.

- Szia, Terézke! Nagyon örülök, hogy újra hallom a hangodat!

- Szia, Feri! Én is örülök! Most, hogy mondom... Tényleg... Hogy rohan az idő... Talán nyáron találkozunk utoljára. De majd igyekszem többször elmenni az összejeveteleitekre.

- Úgy legyen. Akkor, ha gondolod, kezdetjük is. Összefoglalnád röviden az életfilozófiádat?

- Igen! Az nálam nem nagyon bonyolult. A lehető legtöbb időt eltölteni emberek, gyerekek között, foglalkozni, beszélgetni velük, meghallgatni őket, és amennyiben lehetséges, segíteni nekik. Segíteni mindig lehet, mindig lehet egy kicsit többet adni... Tulajdonképpen egész életemben ezt csináltam.

- Mivel foglalkoztál nyugdíjazásod előtt?

- Amióta az eszemet tudom, imádom a gyerekeket, ezért egy ideig képesítés nélküli óvónőként dolgoztam. De felnőttekkel is szeretek foglalkozni, és ebből a szempontból is szerencsésnek tartom magam, hiszen

tevékenykedtem utazási irodában, voltam könyvtáros, kultúrház vezető, és végül visszatértem a nagy szerelemhez, a gyerekekhez, és az újhartyáni általános iskolából iskolatitkárként mentem nyugdíjba.

- Ha jól sejtem, akkor nyugdíjba vonulásod után sem nagyon tétlenkedtél, igaz?

- Tényleg nem volt időm unatkozni... Tíz éven keresztül irányítottam az újhartyáni Lila Akác Nyugdíjas Klub életét. Tagja voltam a klub énekkarának és tánccsoportjának. Az Irodalmi és Helytörténeti Társas Kör munkájából is kivettem a részem. De minden olyan művészeti, kulturális vagy közéleti rendezvényen, ami Újhartyánnal kapcsolatos, azon én ott vagyok.

- Össze tudod számolni, hogy mennyi rendezvény szervezésében vettél részt?

- Nem tudom... - mondta elgondolkodva. - Ez biztosan nem sikerülne. De azért megpróbálom... Voltak tájházi napok, kiállítások, könyvbemutatók, koncertek, táncnapok, fesztiválok, pénzgyűjtés az iskolának és óvodának, falu- és városnapok. Biztosan kihagytam néhányat. De itt kell megemlítenem, hogy férjemmel a 90-es évek elején alapító tagjai voltunk az újhartyáni felnőtt tánccsoportnak, és ebben természetesen táncoltam is.

- Olyan, mintha mindenütt ott lennél....

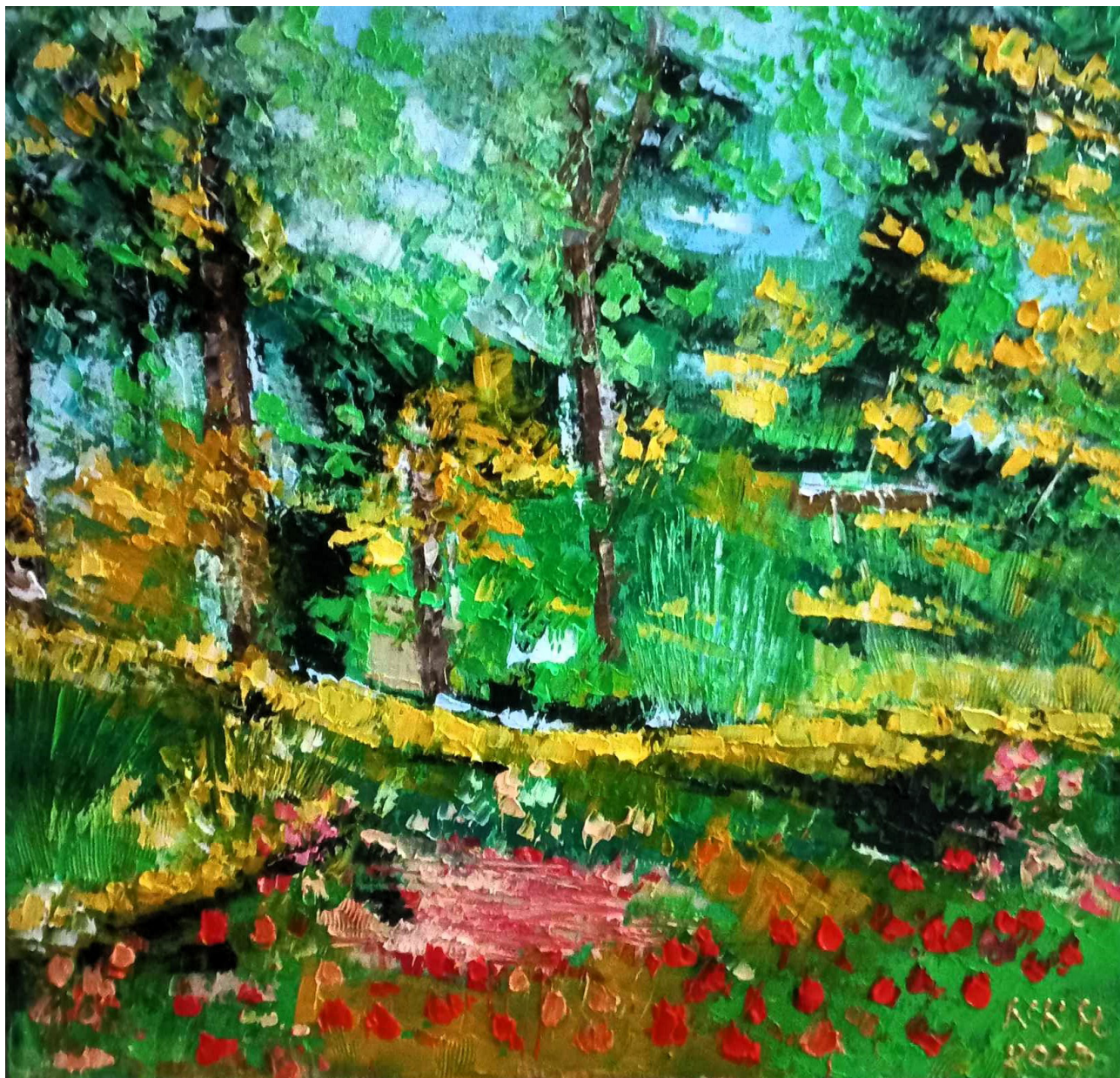
- Hahaha... - kacagott fel. - Ezt már nagyon sokan mondták nekem. Én tulajdonképpen mindenben hajlandó vagyok részt venni, amiben meglátom, hogy az valami pluszt, értéket ad hozzá a közösség mindennapi életéhez. És ez nem magamutogatás, egyszerűen csak így érzem jól magam....

- Kitől örökölted a kultúra szeretetét?
- Jurik Jánostól, az édesapámtól. Nagyon sokat tanultam tőle. A 40-es, 50-es években összegyűjtötte a helyi fiatalokat, elvitte őket színházba, majd betanította nekik a színdarabokat, és azokat itthon előadták a kultúrházban. Később lovaskocsival bejárták a környékbeli településeket, és ahol igény volt rá, bemutatták tudásukat. Amikor hazaértek, büszkén mesélte, hogy mekkora sikere volt a kis önkéntes színjátszó csoportnak.
- Mit gondolsz, miért van az, hogy az újhartyániak mintha kicsit jobban értékelnék a kultúrát, a hagyományokat, a helytörténetet, mint máshol?
- Azt hiszem, ez a zenére vezethető vissza. A sváb hagyományokban nagyon mélyen gyökeredzik a zenélés szeretete, és ezt mindenki hozza magával, azt is mondják, hogy ez velünk születik. A zenei hagyományok megőrzése, művelése pedig teljesen természetes módon vonzza magához a többi művészeti ágat. Persze ehhez szükség van elkötelezett emberekre, akik nem sajnálják rászánni szabadidejüket, és hajlandók felkutatni, segíteni a tehetséges, érdeklődő fiatalokat.
- Rendszeresen publikálsz az Alkotóban. Hogyan és miért kezdtél el írni?
- Először én is, mint sokan mások, a magam szórakoztatására vagy inkább az asztalfióknak írogattam. Aztán jött a covid járvány, és azt láttam, hogy rengeteg idős embert nem érdekeltek a korlátozások, felelőtlenül kockáztatták életüket. Felháborodásomban írtam hozzájuk egy kiáltványt, majd elkezdtem gondolkodni azon, hogyan lehetne azt eljuttatni a célközönséghez. Eszembe jutott a Dabas Rádió, nem vagyok ijedős természetű... Hát felhívtam őket. Ordasi Brigitta vette fel a telefont, és rendkívül kedvesen végighallgattamondanivalómat, majd legnagyobb meglepetésemre azonnal beleegyezett abba, hogy beolvassam az írásomat. Ekkortól kezdtem rendszeresen leírni a körülöttem zajló eseményeket...
- És hogyan kerültél kapcsolatba a Gyóni Géza Irodalmi Körrel?
- Egyszer olvastam, hogy a DABIK Facebook oldalára karácsonnyal kapcsolatos írásokat várnak. Megint felhívtam Brigittát, ő pedig megadta nekem Hermann Marika telefonszámát. Természetesen azonnal hívtam őt, és rövid beszélgetés után elmondtam, hogy nekem van egy karácsonyi írásom, amit szeretnék közzétenni. Elmagyarázta, hogyan juttathatom el hozzá az írást, majd még nagyon sokáig beszélgettünk. Mesélt az irodalmi körrel, annak munkájáról, a programokról, a társaságról... És én egyre erősebben éreztem, hogy nekem mindenféleképpen közöttük van a helyem.
- Igen! Sokan mondták már, hogy miután Marikával beszélgetek, nekik is hasonló érzéseik támadtak.
- Szerintem is! Határozottan van valami Marikában... - mondta halkán nevetve. - Valami különleges empátiával képes megszólítani bárkit, és a beszélgetések után szinte kényszerrel érez az ember arra, hogy írni kezdjen! Teljesen megvagyok győződve arról, hogy Hermann Marika egy földreszállt angyal, vagy egyszer majd az lesz!
- Azt hiszem, már sikerült eléggé zavarba hozni Marikát, tehát inkább beszéljünk másról.
- Igazad van! - felelte vidáman. - Jöhet a következő kérdés!
- Nemrégiben volt egy jótékonyági rendezvény, ott mutattad be az írásaidból készült kiadványt, melynek bevételét egy újhartyáni család megsegítésére ajánlottad fel. Mesélnél erről egy kicsit?
- Nagyon szívesen, de csak a kiadványról! Hittel és reménnyel az élet útján, az álmok felé címmel jelent meg. Egy rövid bemutatással indul, majd következnek az írásaim tematikus elrendezésben: a családról, újhartyáni eseményekről, rendezvényekről, barátokról, kedves emberekről, hitről szóló írások, szép fotókkal illusztrálva. Ennek volt egy nagyon nagyszerű bemutatója, melynek bevételét tényleg jótékony célra ajánlottam fel.
- Jól éreztem, hogy a lapból a család, az emberek szeretete és az Újhartyán iránt érzett elkötelezett rajongásod árad?
- Igen, nagyon jól érezted! Ezt szerettem volna elérni! Igazából ennek a kiadványnak nem is annyira az írások színvonala, hanem inkább a tartalma adja meg az igazi értékét. Olyan vagyok, mint egy krónikás, megörökítem az utókor számára a körülöttem zajló eseményeket és rendezvényeket... És persze rajongok a családomért, az emberekért, Újhartyánért... És mielőtt még elfelejteném, feltétlenül köszönetet kell mondanom Marika lányának, Szűcs Szilvinek, aki nélkül biztosan nem jöhetett volna létre ez a kiadvány! Nagyon szépen köszönöm, Szilvike!
- Azt hiszem, jót beszélgettünk, és sajnálom, hogy vége van. De azért még megnézzük, hogy Marika

után téged mennyire lehet zavarba hozni! Ugyanis ő egyszer azt mondta rólad, hogy “Terézke egy étellel teli, imádnivaló kis szeretetgombóc”. Meg kell mondanom, hogy ez rendkívül találó hasonlat!

- Jaj, Feri, ezt ne csináld! - mondta halk nevetéssel. - A végén még lányos zavaromban fülig fogok pi-
rulni.
- Rendben! Akkor köszönöm a beszélgetést, Terézke, és remélem hamarosan eljöhetsz közénk!
- Nagyon örültem, Feri! Sziasztok! És amint lehetséges, megyek!

Szabó Ferenc

Nagy-Kóré Mária: Tavasz a kertben

VELÜNK TÖRTÉNT

A 2023. november 27-i találkozónkon Rozványi Dávid író és Török Tünde előadó voltak a DABIK vendégei, akik bemutatták az író Régi idők boldogságboltja című legújabb könyvét.

A könyvbemutató előtt ellátogattunk vendégeinkkel a Gyóni Géza-emlékszobába, majd a Kossuth Művelődési Központban kezdetét vette a riporttal egybeszótt izgalmas, tartalmas előadás történetekkel, versekkel, dalokkal. Köszönjük az élményt, a dedikálást.

A DABIK-karácsonyt 2023. december 11-én tartottuk meg Örkenyben egy békés, meghitt környezetben. Köszönet a meghívásért, a lehetőségért. Megható érzéssel töltött el, hogy mindenki eljött. Köszönet a vendégeinknek, hogy velünk ünnepeltek. Mert ünnep volt ez, ünnep a javából, és ezt nem csupán az ünnepi díszbe öltöztetett asztal jelezte, nemcsak a kedvességek, versek, dalok, mesék, együtt rezdülések, történetek, hanem az emberi lelkekből kiáradó önzetlen szeretet is.

BÚÉK DABIK: 2024. 01. 08. Ezen a találkozón versekkel, történetekkel, dallal, finom falatokkal új évet köszöntöttünk, megemlékezve a körülöttünk zajló eseményekről, Wass Albert költőről, terveket szövögetve arra, hogy a világ szebbé, jobbá váljék. Élmény volt a találkozónk minden perce. Köszönet érte minden résztvevőnek, és külön köszönet társunknak, Rózsikának, hogy e találkozót az otthonában tarthattuk meg.

2024. január 22-én emlékeztünk a magyar kultúra napjára. A Gyóni Géza Irodalmi Kör tagjai - az e napra tervezett találkozó keretében - részt vettek a Dabas város által szervezett magyar kultúra napi ünnepségen a Kossuth Művelődési Központ nagytermében.

Az ünnepség kezdetén meghatott tisztelettel énekeltük a Himnuszt, örömmel néztük a kivetített fotókat, melyeken a Művelődési Központ vezetője, Tapodi Katalin és Garamszegi Mária művelődésszervező átveszik a „Közművelődési Minőség Díj”-at Pannonhalmán, a Bencés Gimnázium dísztermében. Szívvel, szeretettel gratulálunk a díj elnyeréséhez. Kívánunk az intézmény vezetőjének és munkatársainak további sikereket, jó egészséget a munkában és a mindennapokban.

Köszönöm a társaimnak, hogy e jeles napon együtt ünnepeltünk.

DABIK születésnap 2024. február 19-én.**Lengyelne Török Erika: DABIK**

Kel a tészta a kendő alatt,
melegíti a felkelő nap.
Torta készül, szülinapi,
ünnepelni fog a DABIK.

Kerekedik már a torta,
öt gyertya fog égni rajta,
mint az együtt töltött évek száma,
a tengernyi élmény jutalma.

Sok szép napnak hosszú sora,
boldog is mind, ki a csapat tagja.

Sírasok és nevetések,
műsorok és szép emlékek,
izgulások, utazások,
alkotások és hallgatások,
rímelések, dalolások,
ezek vagyunk mi, DABIK-osok.

Azt kívánom e jeles napon:
Tartsunk még sok születnapot!

“Igazi közösség csak ott jön létre, ahol az emberek rejtélyes módon szeretik egymást. Vagyis barátok. Minden érdeken, valláson, politikán, társadalmi helyzeten és világnézeten túl.”

Müller Péter közösségről formált gondolata jól illik a DABIK csapatára, hiszen egy családi légkörű baráti közösség fogadta a kedves vendégeinket, akik között tisztelettel, szeretettel üdvözölhattük Dr. Misz Íriszt, a MOÍKK elnökét, Dr. Sztás Józsefet, Valentyik Ferencet, Dabas város díszpolgárát, helytörténész író és Stefanic Alexander író, költőt, valamint sok más kedves költészet kedvelőt, akik megtiszteltek jelenlétükkel, és velünk ünnepelték a Gyóni Géza Irodalmi Kör 5. születésnapját.

“...És szólt a költő:

Nézd, ott messze távol
Egy sugár válik szürke, vak homályból,
Egy kósza, félénk, reszkető sugár -
S oszlik előtte lomha, sűrű fátyol,
Törik az árnyék mind, amerre jár.”

Gyóni Géza: És szólt a költő című versének e csodás részletét tűztük a zászlónkra 2019. február 25-én, amikor tapasztalat nélkül, de szívünkben szeretettel indultunk az első találkozóinkra a Kossuth Művelődési Központba, mi négyen, alapító tagok: Hermann Marika, Szűcs Szilvia, Figula Csaba, Cserna Ferenc. Istennek hála voltak érdeklődők, új tagok csatlakoztak, mások lemaradtak, de vannak óriási veszteségeink is.

Elhunyt tagjainkra emlékezve ezen a találkozónkon fellobogtak a kegyeleti mécsesek lángjai Horváth Marika, Janicsák Jánosné, Dr. Török György emlékére, majd felcsendült

a dal, Schubert: Ave Maria Soós-Győrffy Katalin előadásában. Az elmúlt öt évet felidézve jutottunk el a 2023-as év történéseihez, értékeléséhez.

Az Angry Cat Kft. jóvoltából folytatva a hagyományunkat, ez évben is adhattunk át elismeréseket. Tagjainkat emléklappal jutalmaztuk.

A Gyóni Géza Irodalmi Körben 2023-ban végzett kiemelkedő munkájáért DABIK elismerést kapott:

Antal Tünde
Soós-Győrffy Katalin.

Díszoklevelet kapott a Gyóni Géza Irodalmi Körben végzett 2023. évi munkájáért:

Batuskáné Kiss Katalin
Lengyelne Török Erika

Oklevelet kapott a Gyóni Géza Irodalmi Körben végzett 2023. évi munkájáért:

Aradi Erzsébet
Vargáné Fekete Edit

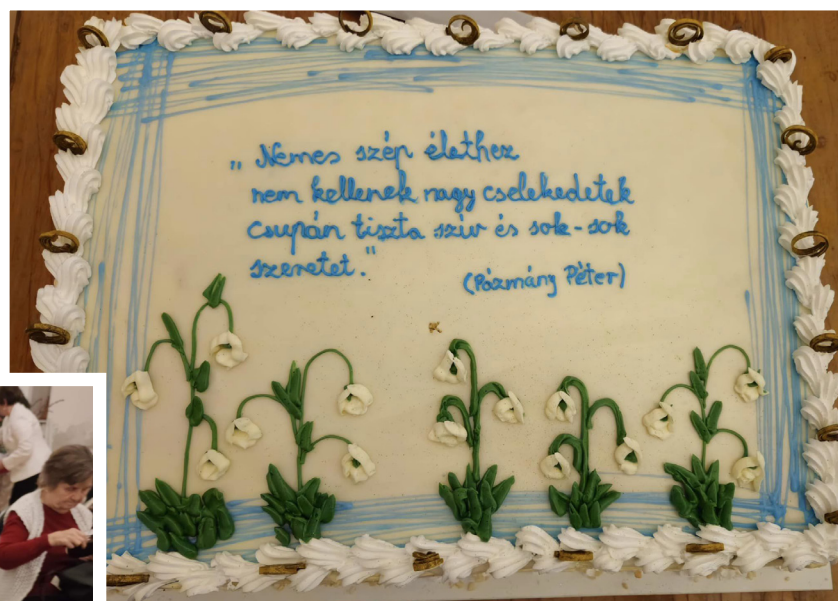
Az idei évben a Gyóni Géza Irodalmi Kör támogatásáért DABIK-díjat adományoztunk:

Valentyik Ferenc dabasi helytörténész írónak, aki kezdetektől figyelemmel kíséri, támogatja a Gyóni Géza Irodalmi Kör munkáját. Köszönjük szépen Valentyik Úrnak, és köszönjük mindenkinek, akik 2023-ban támogattak minket.

Az Alkotó irodalmi-kulturális folyóirat kiadója ez évben két felnőtt alkotást díjazott. ALKOTÓI-díjat kapott:

Szabó Ferenc író-költő Erdély érzésekben című írása,
Kulcsár István festőművész Kávéház című alkotása.

Szeretettel, tisztelettel gratulálok az elismerésekhez, és további sikereket kívánok. Szívvel, szeretettel köszönöm Dr. Misz Írisznek, a MOÍKK elnökének, Szitás Józsefnek és Valentyik Ferencnek a kedves, elismerő szavakat. Köszönöm Jávor Béláné Marikának a születésnap tortát. Köszönöm a társaim "szolgálatát".
Köszönöm a jó Istennek, hogy segít az utamon.

Hermann Marika

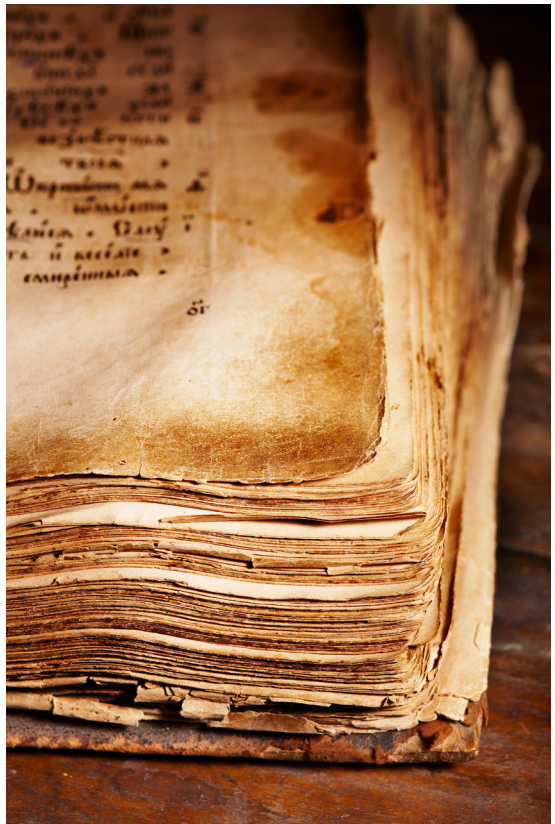
Stíluskorszakok az irodalomban 2.

A középkor

Kedves Olvasóm!

Kultúrtörténeti sorozatom következő részében a középkor irodalmának bemutatásával, annak elsősorban társadalmi, gazdasági hatásával, az ezekből következő irodalmi-kulturális élet változásával, fejlődésével, megújulásával foglalkozom. Ezt az időszakot, a középkor kezdetét a Nyugatrómai Birodalom bukásától, 476-tól számítja a történelemtudomány, s ennek a több mint ezer évet felölelő korszaknak a végét Amerika felfedezésének évére, 1492-re teszi. A középkor „sötétnek” nevezett évszázadaiban /5-9. század/ a népvándorlás idején Európa jelentős részén igen alacsony szintre esett vissza a műveltség, azonban az emberiség fejlődése nem torpant meg ezen idő alatt sem. A Római Birodalom romjain kialakult új államok átvették az addigi kultúra és civilizáció értékeit, és nemcsak részesévé, hanem továbbfejlesztőivé is váltak ezeknek az értékeknek.

Új szellemet, új világnézetet hozott a keresztény vallás, mely a középkor folyamán óriási történelemformáló szerepet töltött be: minden embert felebaráttá emelt, Isten előtt egyenlővé tett, s bármely emberi élet elpusztítását halálos bűnnek tartotta. Világképében az emberi méltóságot az a bibliai tanítás alapozta meg, hogy az ember Isten képmása, a teremtés csúcspontja, az egyetlen lény, akinek értelme van. A kialakuló feudális

társadalomban az egyház történelmi küldetését töltött be a középkori Európa arculatának formálásában. A barbár világgal szemben a rend és a törvényesség elvét, a műveltség igényét, az emberségesebb morált képviselte. Világszemléletének középpontjában Isten és az ő világa állt; a földi élet célját a túlvilági boldogság, az örök üdvösség elnyerésében jelölte meg. A középkori kultúra erősen egyházi, vallásos jellegű volt, mégsem mondhatjuk, hogy a középkor szembefordult az antik műveltséggel, hiszen éppen az ókor utolsó századainak nagy műveltségű, a klasszikusokon nevelkedett keresztény írói hoztak új vérkeringést, szellemi megújulást. A középkori irodalomba beletartozik az ókeresztény irodalom, amely a 2. századtól alakult ki, de legjelesebb alkotásai, Aranyszájú Szent János, Szent Jeromos, Szent Ambrus és Szent Ágoston művei a 4–5. században keletkeztek. Az ókeresztény kor nyelve eredetileg a görög volt, majd a Római Birodalom nyugati felében a latin vált általánossá, a görög a keleti részen maradt csak használatban. Az ókeresztény irodalom műveinek többsége a valláshoz és az istentisztelethez kötődő, új

műfajokban született meg. Ilyenek voltak például a mártírakták (bírósi jegyzőkönyvek vértanúk haláláról), a bibliai szövegmagyarázatok, a prédikációk (szentbeszéd), a katekizisek (kérdés-felelet formájú hittankönyvek), a vitairatok (eretnekek tanításait cáfoló alkotások), egyháztörténetek, regulák (szerzetesi szabályzatok) és a legendák (a szentek életéről szóló történetek). A legfontosabb ókeresztény írók Szent Ágoston és

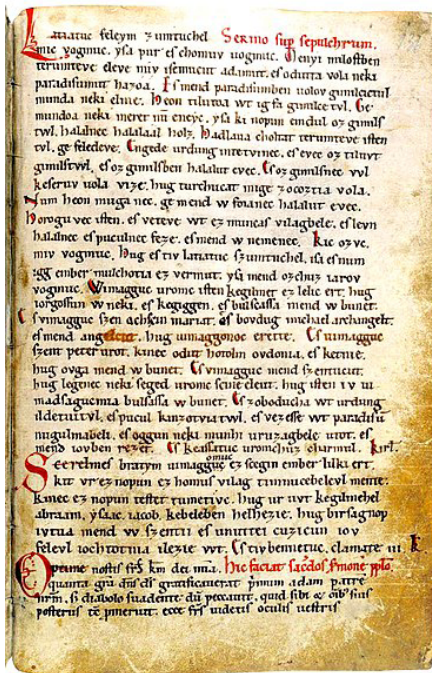

Szent Ambrus voltak. Előbbinek ismert műve a Valomások, amelyben saját megtérésének történetét is leírja. Nem tartozik az ókeresztény írók közé, de Assisi Szent Ferencet is meg kell említenem, mint a középkori kereszténység irodalmi szempontból is jelentős alakját. Legfontosabb irodalmi műve a Naphimnusz, amely az első olasz nyelvű költemény. Mindennapi életünk során többször is találkozunk a „sötét középkor” elnevezéssel, amely állítás csak részben igaz, és bizonyítékok sorával cáfolható. A középkor második felében már hatalmas építkezések zajlottak – templomok, katedrálisok, várak épültek, rengeteg irodalmi alkotás maradt ránk, pl. kódexek, a tudás terjedésének eredményeként egyetemek alakultak pl. Genovában, Padovában, Oxfordban, Cambridge-ben. Hét szabad művészetet tanultak. Ezek voltak a grammatika, retorika, dialektika, aritmetika, geometria, asztronómia és

musica. A tudomány a vallásnak volt alárendelve, az iskolákban a hét szabad művészet fölött a csúcson a teológia állt. A középkor irodalmi alkotásai sok tekintetben próbáltak a pogány formanyelvtől elszakadni. A líra nagy újítása a hangsúlyos verselés és a rím. A drámairodalom teljesen új formákat hozott létre (misztériumjáték, moralitás), amely az antik drámai hagyományokat teljesen figyelmen kívül hagyta. Az alkotók a legtöbb esetben anonimek.

Magyarországon az egységes európai középkori kultúra az államalapítás korától terjedt el. Szent István király az európai keresztény kultúra és jogrendszer elterjesztésében játszott nagy szerepet. Ebben az időben a tudomány, a kultúra, a vallás nyelve a latin volt, ezért különösen értékesek a magyar nyelven keletkezett alkotások. Ezeket az alkotásokat, amelyek a magyar nyelv korai állapotát mutatják, nyelvemlékeknek nevezzük. Legrégebbi ránk maradt magyar nyelvű szórványemlék a Tihanyi Apátság Alapítólevelének néhány sora 1055-ből, ez őrizte meg a legelső magyar mondatot: „A Fehérvárra menő hadi uturá.”

Két, irodalmi szempontból fontos nyelvemlékünk a Halotti beszéd és könyörgés, illetve az Ómagyar Mária-siralom. Előbbi 1195 körül keletkezett, utóbbi 1300 tájékán. A Halotti beszéd és könyörgés egy temetési beszéd, szerzőjét nem ismerjük, s azt sem tudjuk, kinek a temetésére készült a szónoklat. Szövegét a papok mondták el, amikor a koporsót a sírgödörbe helyezték. Retorikailag tökéletesen felépített alkotás: bibliai példára (teremtés-bűnbeesés) alapozva jut el a jelen állapotig, a hétköznapi kínos világ és a halál magyarázatáig, majd befejezésül a túlvilágra fordítja figyelmét, és a szentek segítségét

kéri a halott üdvözüléséhez. A Pray-kódexben található, amelyet felfedezőjéről és kutatójáról, Pray Györgyről neveztek el. A Halotti beszéd 20. századi költőket is megihletett, ezzel a címmel írt költeményt Kosztolányi Dezső és Márai Sándor is.

A Halotti beszéd szövegének egy részlete betű szerint a következő: „Latiatucfeleym zumtuchel mic vogmuc. ysa pur es chomuv uogmuc. Menyi milostbenterumteve eleve miv isemucut adamut. es odutta vola neki paradisumut hazoa. Es mend paradisumben uolov gimilcictul munda neki elnie. Heon tilutoa wt igfa gimilce tvl. Ge munda neki meret nu enevc, ysa ki nopun emdul oz gimilstwl, halalnec halalaal holz...”

A szöveg olvasása a mai irodalmi nyelven: „Látjátok, feleim, szemetekkel, mik vagyunk! Bizony, por és hamu vagyunk! Mennyi malasztban teremté elsőnek Isten mi

ősünket, Ádámot, és adta vala neki paradicsomot házává. És mind paradicsomban való gyümölcsökből mondá neki, hogy éljen. Csak tiltá őt egy fa gyümölcsétől. De mondá neki, miért ne egyék: «Bizony, amely napon eszel a gyümölcsből, halálnak halálával halsz.»

A középkorban rengeteg szerzetesrend alakult, pl. bencések, ferencesek, ciszterciák, pálosok. A szerzetesek az irodalmi tevékenységen túl imádkoztak, gyógyítottak, tanítottak, kódexeket írtak, dolgoztak, kísérletezgettek. A kultúra központjai a kolostorok voltak, változás kb. 1000 után kezdődött, amikor a kialakuló egyetemek, a virágzó királyi udvarok már egy világi kultúra kialakulásához vezettek.

Ómagyar Mária-siralom

Az első összefüggő magyar nyelvű lírai emlék – az Ómagyar Mária-siralom – egy latin vers átköltéseként 1300 körül keletkezett, és a belgiumi Leuveni Kódexben található. 1922-ben fedezték fel abban az anyagban, amit a Leuveni Katolikus Egyetem vásárolt egy müncheni könyvkereskedésben a németek által az első világháborúban p elpusztított könyvtári anyag pótlására. Az értékes kódex 1982-ben került a magyar állam tulajdonába.

Nem ismerjük a Mária-siralom szerzőjét, aki alkotását az ismert európai siraloménekek mintájára írta. A kutatók megtalálták a költemény latin forrását, amely nem pusztán fordítás, mert számos helyen eltér az eredetitől. A költeményben Mára, a keresztre feszített Jézus anyja egyes szám első személyben szólal meg. A legnagyobb szenvedést átélő, a fia kínhalálát szemlélő asszony tehetetlen kétségbeesésben vergődik. Hol önmaga nyomorult állapotát zokogja el, hol pedig – váltakozva a keserű jajongással – fiát szólítja meg

anyai becézéssel, illetve a halált kérleli – önmagát ajánlva fel neki gyermeke helyett –, majd pedig Jézus kínzóihoz könyörög kegyelemért. A vers befejezésében feltör a tébo-lyult anyai sikoly: ha már nem mentheti meg egyetlen fiát, legalább osztozni akar vele a halálban. A költemény szerepvers: lírai alanya a keresztre feszített fiát sirató Szűz Mária. A középkori vallásos líra legfontosabb alkotásai a himnuszok és a legendák. A himnusz olyan verses lírai alkotás, amelynek a megszólítottja Isten vagy valamelyik szent.

A legnagyobb középkori himnuszköltő Pierre Abelard /1079-1142/ francia származású egyetemi tanár, aki 90 himnuszt írt. A legendák egy ismert szent életéről vagy valamely csodás tet-teről szóló példázatszerű elbeszélések. Fontos magyar nyelvű legendánk a Margit-legenda, amely Árpádházi Szent Margit (1242–1270) életét dolgozza fel. A legenda eredetileg latin nyelven íródott, és a domonkos rendi apácák kedvelt olvasmánya volt. Első fordítása a 14. században készült. Születtek legendák még Szent Istvánról, Szent Gellérről, Szent László-ról, Szent Imréről is. A felsoroltak közül még egyet emelnék ki, amely Gellért püspök nevé-hez kapcsolható. Röviden: a **Nagyobb legenda** mai formájában egy korábbi változat /Kisebb legenda/ regényes átdolgozásáról van szó. Gel-lért skolasztikus stílusban prédikál, remetesé-

gében állatok szelídülnek hozzá, a szolgáló énekéből „a magyarok szimfóniája lesz”. Ha-lála sem egyszerű megkövezés: egy taligában taszítják le a hegyről, s vérét az áradó Duna hét éven át nem tudja lemosni a kőről, melyen fejét összetörték.

Szintén a keresztény világnézetre épül, de tematikájában eltér tőle, a világi élethez kap-csolódik a lovagi irodalom. A lovagi epika és líra az udvari kultúra keretei között bon-takozott ki a 11. századtól. A lovagi epika (lovageposzok, lovagregények) fő témája a bá-torság, hősiesség: a lovagi erények. Három kiemelkedő példája a francia **Roland-ének**, a német **Nibelung-ének**, illetve a spanyol **Cid**. A lovagi líra alapvetően szerelmi költészet, a lovag hódolata az előkelő és elérhetetlen asszony előtt. A francia trubadúrok költemé-nyei a beteljesületlen szerelemről is szólnak. A középkor jellegzetes irodalmi eredménye a vágánsköltészet, a vágánsok, azaz a vándor értelmiségiek gúnyos, szókimondó mű-vészete, amely világi témákat érint. A középkori diákdalok leghíresebb gyűjteménye a mintegy kétszáz latin nyelvű 13. századi diákéneket tartalmazó **Carmina Burana**.

E korból való a ma is népszerű Gaudeamusigitur... kezdetű diáknóta is.

Kedves Olvasóm!

A továbbiakban röviden szeretném bemutatni a középkori irodalom egyik kiemelkedő alakját, a reneszánsz irodalom előfutárát, **Dante Alighieri** itáliai költőt (1265–1321). Firenzei politikusként indult, de ellenfelei miatt menekülnie kellett. Fő műve, az **Isteni színjáték** (Divina Commedia – a cím divina [isteni] jelzője Boccacciótól származik)

több mint tíz éven át készült. Témája egy túlvilági utazás. A Pokolban és a Purgatóriumban Vergilius kíséri Dantét, a Paradicsomban azonban már Dante szerelme, Beatrice, akit egy firenzei templomban pillantott meg, s többé nem feledte el. Szívében megszületett a szerelem, s ez eldöntötte életét. A mű kompozícióját a hármas szám többszörösen is alakítja: a 3 állomásról szóló $3 \times 33 + 1$ ének 3 soros strófákból, tercinákból építkezik. Az Isteni színjátékot a középkor enciklopédiájának is nevezik: az egész korszak lexikálisan teljes tudástömegét foglalja magába. Dante, a tudós beledolgozta művébe az akkori kultúrát, a természettudományok korabeli ismereteit, az antik filozófián át a középkori teológia nagyszabású összegzéséig. Dante műve nehéz olvasmány, különösen a Purgatórium és a Paradicsom megértése igényel tudományos felkészültséget. A Pokol talán a könnyebben felfogható rész, azonban ez is tele van rejtett célzásokkal, allegorikus jelentéssel, korabeli eseményekre való utalással.

A középkor alkonyának másik nagy költője, sőt, az egész 15. századi európai irodalom egyetlen jeles lírikusa **François Villon** (1431–1463?) francia költő. Életművét – hányatott, bűnös élete ellenére is – mély vallásossága, a haláltól, a pokoltól való rettegése, felfeltörő őszinte bűnbánata és az isteni könyörületben való reménykedése a középkorhoz kapcsolja. A vágáns költők kései utóda, s erős szálak fűzik a trubadúrok lírájához is. A kor átlaglírájából kiemeli költészetének erősen személyes, modernnek ható jellege. 1456-ban írta Kis Testamentum című, 40 oktávából álló művét, ám költészetének legfontosabb alkotása a **Nagy Testamentum** /1461/. Afféle összefoglaló mű: belevette korábbi fontosabb verseit; 173 oktávából áll, ezek közé ékelődik 15 ballada, meg néhány más jellegű költemény: panasz, tanítás, dal, sírfelirat. A mű alaphangulatát a visszatekintés határozza meg. Villon még csak 30 éves, mégis végrendeletet készít. A költő mintegy a halál küszöbén szólal meg, s aki a halálra készül, őszintén beszélhet. Önvád gyötri, furdalja a lelkiismerete elhibázott életéért, s elmondja, meggyónja mindazt, amit önmagáról tud és érez, olykor kíméletlenül éles hangon, de egyben melankóliával és meghatottsággal.

Ez a mű így válik lírai önéletrajzzá, megrendítő vallomássá. A költeményben jelentős szerepet játszik – mint általában a középkor művészetében – a halál, az élet gyors mulandóságának tudata. Kedvelt versformája a ballada, amely Villon esetében többnyire három nyolcsoros, sajátos rímképletű (ababbcbc) versszakból, az előzőekben említett oktávából áll, és egy ajánlással zárul. Ez a versforma egy jellegzetes provanszál körtánc-hoz kapcsolódó daltípusból ered. Három, megszólítással indító, többnyire nyolcsoros versszakot és egy utána következő ajánlást tartalmaz. Villon egyik ismert versének műfaja a késő középkor több művészeti ágban is gyakori haláltánc: a különféle emberek halállal való találkozásának ábrázolása.

Az Árpád-kor irodalma

A magyarság a nyugati kereszténység felvétele, a latin írásbeliség átvétele révén kapcsolódott be Nyugat-Európa kultúrájába. Ennek következménye az is, hogy középkori műveltségünk első, kb. 1000–1200-ig tartó szakasza latin nyelvű. Az egyházszerzés munkáját idegenből jött bencés szerzetesek kezdték meg. A magyarországi latin nyelvű irodalom fontos alkotásai **Szent István király Intelmek** című műve, **Anonymus történetíró munkája**, a **Gesta Hungarorum** (A magyarok cselekedetei), amely a 12. század végén készült, illetve **Kézai Simon** 13. századi **Gesta Hungarorum**a, amelyben először fordul elő a csodaszarvas mondája. A késő középkori magyar irodalom újabb műfajai: az elmélkedés, a regényes legenda, a példa, a látomás, a vetélkedés, a haláltánc, az egyházi népének, a virágének és a vágáns-szatirikus ének. Az irodalom első számú terjesztője és művelője a deák (a papi pályára nem lépő iskolázott személy), aki összeköti az irodalom fő ágait: az egyházat, a kolostorit és a népit.

Lejegyezte: Batuskáné Kiss Katalin

Imre Anna: Apácai népviselet

mottó: Titkok őrzője... a NŐ

„Ősz és tél után tavasz következik, akkor is,
ha semmit sem tesz az ember, csak vár.

Talán a boldogság is ilyen?
Magától eljön, ha itt az ideje?”

(Gergely Márta)

Születési nevén Lusztig Márta - író, ifjúsági író, szerkesztő. Barcs, 1913. március 28. - Budapest, 1973. május 22.

Középiskolai tanulmányait Pécsen kezdte meg, de Ady Endre költészetének propagálása miatt eltanácsolták az iskolától. 1931-ben a fővárosba költözött, és szövönőként vállalt munkát. 1934-ben a Mikszáth regénypályázaton nyert a Salakmosó című regényével. Műveit közölte a Népszava, a Magyar Hírlap és az Új Idők. A második világháborút követően az ifjúsági irodalommal foglalkozott. 1949 és 1956 között a Pajtás, 1956-tól 1968-ig a Kisdobos című gyermekújság szerkesztője volt.

Munkásságát több díjjal is elismerték:
Magyar Népköztársaság Érdemérem /1951/
József Attila-díj /1951,1958/
Munka Érdemrend arany fokozat /1971/

Regényeiben, kisregényeiben a különböző társadalmi rétegekben élő nők sorsát mutatta be. Az úttörőletről ifjúsági regényeket írt. Népszerű volt egy serdülőlány életét bemutató Szöszi sorozata, melyet számos nyelvre lefordítottak.

A Házasságból elégséges című regényéből filmváltozat is készült.

Végezetül egy mélyen szántó gondolat az írónőtől:

„Van mindenféle szó. Szúró, sebző szavak, és simogató, gyógyító szavak is...Hát, ha a bajt szó okozta, akkor miért ne szerezhette békét ugyancsak egy szó, egy másik?

Néha a saját kimondott szava köti gúzsba az embert. A szó uralkodik a gazdáján, ahelyett, hogy az ember uralkodna a szaván.”

Lengyelne Török Erika

Lénárd Ágnes: Madártavas a diófán

Már napok óta gonosz, jeges szél fújt. Fáztak a madarak. Ám az a reggel másként virradt fel. Még fent volt a majdnem teli hold, homályosodó, de nagy fényű szemét magasról ragyogtatta a földre. Hajnalodott, és a fekete rigó eldúdolta az első édes strófákat. A nap jólesően nyújtózott még egyet, s álmos-vörösén belehunyorogott a hold arcába. Deregeni kezdett az ég alja. Sorra szólaltak meg a madarak. Dideregve, de tavaszt érezve. Az öreg diófa megropogtatta vén derekát, ledobott néhány féregrágtá ágacskát, és mosolyogni kezdett.

Sorra ültek karjaira a környék madarai. Elsőként a seregély, aki idén először fog fészket rakni. Fontoskodva kutatta az ágakat, s közben minden nyelven énekelt. A sárgarigó futamait, az ölyvek vijjogását, fecske csivitelését vitte a nótába, mintha egy különös kelme mintáit szőné a leendő fiókái otthonába. Időnként nyekergett is egy kicsinykét, tanácstalanul emelgetve szárnyait. A cinkék aggódva figyelték minden mozdulatát. Nagy a tét. A tavalyi odújukra vetett szemet a pöttyös madár. A gerlék csak körbe kerülgették a fát, jobb a békesség. Vidám csilingeléssel repült azonban az ágakra a tengelicek csapata. Ők ugyancsak a családalapításról beszélgettek. A zöldikék is többen érkeztek. Egyikőjük a legmagasabb ágról hirdette, hogy a környék elkelt, ők a szomszédos fenyőfán már megépítették a kuckót gyermekeik számára. Az örömből a fekete rigók sem akartak kimaradni. Rögtön hárman is a diófára szálltak. Aki pedig nem fért a fára, az a rozsdafarkú volt. Az antennáról hirdette, hogy neki is helye van a dalban.

Eljött hát a tavasz!

Mese kél a fák tövén,
Tündértánc jár rét füvén.
Szellő lépdél, jó napot!
Harkály koppant egy nagyot.

Cinke néni pityereg,
Uhu bácsi elmereng.
Rigófiú fuvoláz,
gyökér között sün tanyáz.

Tavasz remeg ág hegyén,
erdő mélyén, tó vizén.
Hóvirág és kankalin
Kikelet van már megint!

Lénárd Ágnes: Magnólia

Lénárd Ágnes: A nyárfa könnyei

A vénséges rezgőnyár utolsó gondolata a gyökerei között lakó tündérlányka volt. Amikor a villám a fába ütött, derekán átfutott a világnyi fájdalom, és a lelkéből kiszakadó sóhajjal eldőlt a patakparti erdőben. Társai némán sikoltottak rémületükben.

A tündér felett megnyílt az ég, s kicsiny lakásába beömlött a jégdarabos, gonosz vihar leve. Magára kapta kék színű kabátkáját és mentve életét, futott a földön fekvő ágak közé, az elhagyott rigófészkekhez. Bekuckózott, s úgy várta ki a hajnalt. Egész éjjel hallotta, ahogy az öreg nyárfa egyre halkuló hangon sírdogál. Szolongatta, leveleit ölelgette, de nem tehetett érte semmit. A nap első sugárszállai a bokrok között világosságot hoztak a megmaradt rönkre. Szilánkok meredtek róla az ég felé, belseje korhadt, üres volt. Csak a tündér egyik cipellője és az ünneplő ruhácskája volt a forgácsok között. Mindenét

elvitte a lezúduló áradat. Lehajtott fejjel állt volt otthona és szeretett barátja mellett. Nézte a kéreg ölelte mélységet és megcsillanni látott három követ. A vén nyár utolsó három könnye volt ez, amik drágakővé lettek a tündérke vigasztalására.

Elsőként a hegyikristályt pillantotta meg. A kő átlátszó testén a fény járt, sérült oldalán szivárvány jelent meg. Béke járta át a lány tiszta lényét. A második a rózsakvarc volt. Üde színével reményt sugallt, szeretet és szerelem áradt belőle. A tündér a kezébe fogta őket, majd lehajolt az ametiszt kövecskéért. Játékos csíkokat rajzolt rá a nagy Teremtő, mégis elegáns megjelenése volt. Mély gyászában, veszteségében megnyugvást érzett tőle.

A tündér e három vigasszal indult útnak, s abban bízott, hogy valahol a világban megtalálja új helyét és mindazt a jót, amit az öreg nyár megkövült könnyei ígértek neki.

Kanizsa József: Katicabogárka

Katicabogárka ül
a tenyeremben,
kicsi párját kereste
a keretemben.

Egyik ujjamról a másik
ujjamra megy.
Nevetve néz rám, mert
egyik ujjam sem hegy.

Nem is akar nagy hegyeket
szárnyalni át,
szeretné megtalálni
elveszített párját.

Hiába keresem, nem
találok én sem.
Szállj Katica bogárka,
lágyszellő repítsen...

Lénárd Ágnes: Katicabogár

Lengyelné Török Erika: Lilla könyve (1. fejezet)

Csendesen hullott a hó. Az állatok megbújtak a meleg vackukban. Egyenletes szuszogással mélyen aludtak. Biztosan szépet álmodtak, mert mosoly ült a szájuk szélén.

Tél volt, hideg tél. A mai nap mégis más volt, mint az előzőek, mintha készülődött volna valami. Óriási volt a csend. Idáig mindennap fújt a hideg szél, a lehulló hópelyheket nagy halomba hordva. A nap is fázósan bújt a sötét felhők mögé. Alig-alig mutatta meg magát. Ma viszont fényesen ragyogott fent a magasban, mint aki egyszerre akarja felolvasztani a föld összes havát. A szél biztosan világgá ment, mert a levegő meg se moccant. A hópihék olyan egyenesen hullottak, mintha kötélén ereszkednének lefelé. Nem csoda, hogy az állatok is békésen szundikáltak, semmi sem zavarta az álmukat.

Illetve idáig nem zavarta, mert egyszer csak meglebbent a levegő. Egy csodálatos pillangó jelent meg a hóbucka felett. A nap is felfigyelt a váratlan látogatóra. Közelebb hajolt hozzá, még erősebben kezdett világítani, hogy jól megnézhesse. A hirtelen jött fényre a tulipán is kidugta a fejét a hókupac alól. A mocorgásra felébredtek a nyuszik és a kisegér. Kíváncsian bújtak elő a vackukból.

-Tán itt a tavasz? Ilyen korán? - kérdezte csodálkozva Egérke.
 -Á, dehogya! - szólt a pillangó -, csak nagy hírem van a számotokra.
 Gondoltam, felébresztelek benneteket. Nem várok tavaszig.
 - Ha már ennyire sietős volt, hogy nem hagytál aludni, mondd, mi az újság? - méltatlankodott az Egérke.
 -Nagy hírem van - kezdte a pillangó. Megszületett a gyönyörű hercegnő! Lilla hercegnő. Szőke, göndör hajfürtjei szállnak a szélben, ahogy szalad. Kacajától a pillangók is körtáncot járnak. Csillogó szemeivel ahogy ránk néz, elszáll minden szomorúságunk.
 -Én is szeretném látni a kis hercegnőt! - lelkesült fel Egérke.
 -Én is, én is, én is! - kiabálták a nyuszik.
 -Menjünk együtt! - szólt a pillangó. Gyertek utánam, mutatom az utat!

Így hát elindultak a hercegnőt meglátogatni. Elöl szállt a Kék pillangó, utána ugrált a három nyuszi. Egérke apró lábait kapkodva futott utánuk. A nap a magasban kísérte őket. A tulipán úgy döntött, visszabújik a hókupac alá. Tavasszal biztosan ő is találkozik a kis hercegnővel.

Stefanic Alexander: Tanya élet

Gazda ugrik kakasszóra,
 Vízét merít az itatóba.
 Belé nyelvel, jámbor szürke,
 Mellé pártol a vén kecske.

Hízó család érkezik,
 Süldőiket üldözik.
 Szamár bőget a pajtában,
 Egyke maradt a karámban.

Tehén vágyik lucernásba,
 Hátas harap abrakjába.
 Nagy tarajos kapirgál,
 Tyúk pitvara kotkodál.

Puli kutya nyájra vigyáz,
 Gyapjas jerke magyaráz.
 Homlokát nap megsüthette,
 Elfogyott birkatürelme.

Tokás pulyka torzsalkodik,
 Útját állták a kacsafik.
 Anyjuk szaporázva oda totyog,
 Ripalkodón, rájuk hápog.

Rikácsol a porta népe,
 Káosz lesz így delelőre.
 Késért nyúl a gazdasszony,
 Csönd terem az udvaron!

Glasz Mária: Húsvéti mese gyerekeknek

Tyúkanyó összekotkodálta az apró jószágot.

Volt ott kiscsibe, kisliba, pelyhes kacsa, kis gyöngytyúk, még kisnyuszi is akadt.

- Gyertek gyorsan, kot-kot, mert húsvéti mesét mondok.

Az anyukák is követték csemetéjüket, mert ők is szerették a meséket.

A tavaszi napsütésben körbe ülték tyúkanyót, ő meg rákezdett legott:

Egyszer volt egy nagy-nagy tojás,

Gondolta, már mindenki világot látott,

Csak ő nem, mert lába nem volt.

Azt mondta egy fűszál, mit szomorkodsz,

Tudsz te gurulni, csak indulj el,

Meglátod milyen gyors leszel.

Hát a tojás neki rugaszkodott.

Hegyen-völgyön gurult, közbe dalolgatott, a réten integettek neki a virágok.

Egy patakhoz ért, gondolta:

- Átúszom én, hipp-hopp, úgyis poros vagyok; aztán egyre bátrabban gurulgatott.

Az erdőhöz érve egy rókába botlott, aki éppen ennivaló után szaglászott.

-Ha kisebb lennél, megennélek - mondta a róka, így inkább segíték neked. Én vagyok az erdő varázslója. Mondd, mit szeretnél, hová vigyen az utad?

-A tengert szeretném látni, hallottam róla sokat.

-Hát jó, csak számolj háromig, és a tenger máris előtted hullámszik.

Hármat számolt, és a tengerparton volt.

Nagyon elcsodálkozott a nagy vízen, mert ilyet még nem látott.

Egy sereg gyerek éppen tojást festett húsvétra.

- Gyere közelebb, kapsz egy kis színt, úgyis sápadt vagy.

Pirosra festették, akár a többi tojást,

Megköszönte, aztán gurult tovább.

Éjjelre megpihent a forró homokban.

Reggel érezte, hogy repedezik a héja.

Nagy mozgolódás volt a pocakjában.

Egyszer csak széttört. Mit gondoltok, ki mászott ki alóla? Hát egy pingvin fióka.

Lehet, hogy a róka belevarázsolta.

Letotyogott a vízpartra, ott bizony volt már sok pingvin fióka.

A tenger hullámain vígan úszkálnak,

A mi tojásunknak csak a héja maradt.

Itt a vége fuss el véle.

Az udvar lakóinak tetszett Tyúkanyó meséje.

Szabó Márta: Húsvéti mese

Egyszer volt, hol nem volt, a dabasi kertek alatt lakott egy nyuszika család és a baromfiak: Füli bácsi, Füli néni, Tapsikával, Hapsikával és Fülükével, Taraj úr, Taraj néni, Pipilivel és Totyival.

Füli bácsi - mint minden reggel - ma is komótosan kiugrándozott az ágyából, felvette a munkánadrágját, arcot mosott, pipára gyújtott, és kitekintett az ablakon. Csúnya, havas esőt hordott a szél, az ablak üvegén csak úgy kopogtak a pettyek.

Szürke volt az ég is, és az egész határ. Úgy tűnt, ma sem tud kimenni a kertbe dolgozni. Pedig a virágok már kidugták a fejüket, sőt, a hóvirágok és a krókuszok elnyíltak, a százszorszépek színesítették a füveket, a som bibéje már elhullajtotta aranyporát, de a tulipánok most igyekeztek, és úgy tűnt, a pünkösdi rózsa szára is előbújt a földből. De most itt ez a nagy eső, és minden csupa csatak...

Füli néni ripsz-ropsz elvégezte a reggeli teendőit, a kicsiknek friss répatortát készített, maguknak a nagyobb répákból szendvicseket gyártott, aztán előhúzta a spejz aljából a fonott, nagy, kétfülű kosarat, a szekrényből a simára kivasalt damasztzalvétát, azzal a kosarat kibélelte, és kérdően nézett a párjára, mi legyen a mai tervekkel.

Mert hogy nemsokára húsvét van. Az évszázados törvények szerint nekik és nyusziáiknak kell kihordani a szép tojásokat a gyermekeknek. De mi lesz így? Napok óta esik az eső...

Tarajéknál ugyanekkor nagy volt a hangzavar. Taraj néni kotkodácsolt, mindenbe beleütötte a csőrét. Taraj urat körbejárta, a tollait megigazította, nem engedné ki az ólból rendetlen, elfeküdt ruhában. Pipit és Totyit megfésülte, bolyhos kis tollukat felrázta, és kis tálkában búzaszemeket, tört kukoricát készített a reggelihez. Ők a párjával egy jól megtermett gilisztát felezték el. Indultak is volna kifelé, de a mostoha időjárás már a kapuból visszazavarta őket... Csendesen néztek egymásra, mi legyen...? Taraj úr azt mondta:

- Asszonykám, hamarosan itt a húsvét, jönnek a nyuszikák a tojásokért. Úgyis rossz az idő. Mi lenne, ha a mai nap a tojásrakásé volna?

Taraj néni persze visszabeszélt neki, hogy mit tudja azt egy kakas, majd ő tudja azt jobban, mikor kell a tojásokat rakni, és különben is menjen Füli asszony máshoz, ha akar valamit, ő most erre nem ér rá. És miközben kotkodácsolt, szép kis fészket készített a szalmaszálakból, ahonnan hamarosan kipottyant az első tojás. Mert Taraj néni csak mondja, mondja a szót, de közben természetesen teszi a dolgát. Pipi és Totyi még sosem láttak ilyesmit, nekiláttak görgetni a tojásokat, és hatalmasakat csipogtak, miközben azok ide-oda gurulásztak, de Taraj úr összeverte a sarkantyúit, és rögtön csend lett a kis ólban.

Füli bácsi a pipáját szorongatta, Füli néni a naptáron számolta a napokat, mennyi tojásukat kell megfesteni egy nap, hogy minden rájuk bízott embergyereknek meglegyen az ajándék. Az ikrek: Tapsi és Hapsi bújócskáztak az ágyak alatt, Fülüké pedig próbálgatta az ecsetet egy falevél hátán, milyen mintát is rajzolhatna az idén. Fülüké nagyon ügyes volt, csodálatosan bánt a színekkel, és anyukája már tavaly is megengedte neki, hogy vidám mintákat készítsen a tojásokra.

De az eső csak esett, és az egész nap így telt el. Csak a tojások szaporodtak Taraj úrék szalmafészkeiben. Másnap reggel minden kezdődött előlről: Füli bácsi az ablakon kémlelt ki, Taraj néni a férje tollait igazgatta, de mindenkinek jobb volt a kedve, mert a nap sütött, a levegő tiszta volt, a virágok békésen bólogattak, és így neki lehetett látni a munkának.

Fülüké egy kisebb kosárral a karján bandukolt át Taraj asszonysághoz. Pipili és Totyi csak tipegtek-topogtak egyhelyben, sohasem láttak még ilyen érdekes jószágot, akinek a füle majdnem akkora volt, mint ő maga.

- Jó napot kívánok, Taraj néni! Van-e már tojás, festeni való? Anyukám nagyon várja már, hogy festhessen!

- Hogyne, hogyne, koty-koty-koty, aranyoskám, tessék, csak tessék. Add csak ide azt a kosárcát, bemelegyék a fészekhez máris, és hozom neked rögvést!

Pipili és Totyi pislogtak Fülükére, aki négykézlábra ereszkedett, hogy közelebb legyen hozzájuk.

- Na, pipikék, mit játszunk? Varázsoljak nektek valamit?

A választ meg sem várva belekarmolt a hátsó lábával a földbe, toppantott egyet, és egy méretes gilisztát húzott ki a földből! Egyik végét Pipili, a másikat Totyicsőrébe tette és vezényelt:

- Egy-kettő-három, ki az erősebb? Na, húzzátok, pipék!

Totyi jobbra szaladt, Pipili balra, aztán a giliszta megunt a játékot, rántott egyet rajtuk, a pipikék kitárták a csőrüket, a kukac pedig csussz! beásta magát a földbe.

Mindenki nagyokat kacagott, persze a giliszta nem élvezte a helyzetet, de ma legalább nem lett belőle finom csirke tízórai.

Fülüké megköszönte a tojásokat, szép napot kívánt mindenkinek. Taraj úr fensőbbbségesen biccentett neki, és mindenki ment a dolga felé.

Füli néni eközben otthon megtisztította az egyébként is patyolattiszta ecseteit, kosarat, írókát, papírtörölt vett elő, egy kis méceszt is kerített, és az odú leszárazabb részéből apró kis szákocskákat vett elő. A szákocskákban növényke részek voltak. A sárgához égerfa, cserszömörce, szalmagyopár, rekettye. A pirosasbarna színt hagymahéjból lehetett kinyerni. A dió és a tüdőfű a barna és a fekete színeket varázsolta elő. A csülleng kék színre festett bármit, még Füli néni bundáját is olykor.

Fülüké arra érkezett haza, hogy Tapsi és Hapsi egymás hegyén-hátán bukfenceztek, szerteséjjel csapkodták fülükkel a szépen előkészített festőkellékeket, de közben olyan jókat kacagtak, hogy senki sem állította le ezt a vidulást. Amikor végre a kicsik is elcsendesedtek, a tojásokat héjuk színe szerint csoportosították, megtisztították, és nekiláttak festeni.

Füli bácsi egyszínű alapot festett a tojásokra. Tapsi sárga, Hapsi kék pamacsot tett rájuk, ez volt a virágok közepe, anyukájuk megrajzolta a szirmokat, Fülüképedig a virágok szárát festette bele vékony ecsettel. Később az írókához Füli bácsi megmelegítette a viaszt, Fülüké rajzolt vele mintát, anyuka megfőzte valamilyen növényi festékkel a tojást, az ikrek pedig kifényesítették tiszta vászondarabbal azokat. Amikor már az egész kosár tojás készen volt szebbnél szebb tojásokkal, akkor, de csak akkor pihent le a nyuszicalád, fáradtan, de örömmel, hogy a gyerekeknek szánt ajándékok időben elkészültek.

Így ment ez még jó néhány napig.

Aztán elérkezett húsvét vasárnapja. Hajnalban Füli Apó és Taraj úr egy-egy szekeret hozott, a tojásokat felpakolták, Pipili, Totyi, Tapsi és Hapsi közékük furakodott, hogy ezzel is megakadályozzák a tojások összekoccanását. Fülüké és Taraj asszonya a szekerek után lépdelt, és a kis csapat elindult a gyerekekhez.

Ekkorra a friss füvekből minden gyermek szép fészkeket készített. Fülüké és Taraj asszony felváltva tették bele a csodálatos tojásokat a fészkekbe. Nagyon igyekeztek, hogy mire a nap felkel, addigra minden, rájuk bízott fészkeknek legyen egy tojáska lakója.

Mire hazaértek, kellően elfáradtak a sok tojáspakolásban, le is dőltek a közeli szénaboglya mellé, és arról beszélgettek, milyen jó is volt jót tenni.

Egy hét múlva egyszer csak egy nagy falevelet hozott a szél, egyenesen Taraj úr kapta a csőrébe. Mivel nem volt nála a szemüvege, átkopogott Füli bácsihoz, segítsen neki elolvasni a levelet. Ez állt benne:

**„Kedves Nyuszi! Hoztál nekem egy tojást húsvétra, de nem tudtam megnézni, milyen volt, mert egyszer csak szétrepedt, eltörött, és egy pelyhes kis csibe kelt ki belőle. Nagyon örülök neki, mert még sohasem volt játszótársam, és játékot sem kaptam soha. Ha nem bánod, megtartanám. Jó barátja leszek, ígérem! Nagyon fogok rá vigyázni! Üdvözlettel: Petike
Utóirat: Pötyikének neveztem el.”**

Így lett Taraj úr legkisebb csibéje Petike egyetlen és legjobb barátja.

Cserna Ferenc: Ibolya visszatér

A szerény kicsiny ibolya ott kéklett társaival a patak partján. Különösen kíváncsi természetű volt, ezért a szára jóval hosszabb volt, mint a társainak. Alaposan körül tudott nézni a környezetében.

Összebarátkozott több más virággal is. Barátságot kötött a bogarakkal, akik ott haladtak el a tövénél, a méhekkal, amelyek a virágok porát gyűjtötték nagy szorgalommal. Tőlük hallotta, hogy a patak túlsó oldalán a házak körüli kertekben gyönyörű tulipán, jácint, szegfű bokrok vannak teli virággal. Sőt, még rózsafák is vannak. Azok ontanak csak édes illatot! A kertek alig negyedórányira vannak.

A kis ibolyának megremegtek a szirmai, a vágy előtötte, hogy láthassa ezeket a virágokat.

- Mondjátok meg, kedves méhek, mennyi a negyedórányi? - kérdezte.

- Az pontosan annyi, amennyi idő eltelik a toronyban lévő óra kondulásai között - mondták a méhek, és elrepültek. Hosszan nézett utánuk az ibolya, gondolatai velük szálltak, amikor megkondult a távoli templom tornyában az óra.

- Hát ez nem lehet túl messze - gondolta a kis virág -, hiszen amikor elrepültek, akkor is hallottam az óra hangját.

El is határozta, hogy holnap hajnalban, amikor a nap sugarai megvilágítják az ég alját, ő bizony útra kel abban az irányban, amerre a barátai elszálltak.

Amint a sötétséget kezdte felváltani a világosság, jól teleszívta magát táplálékkal, amíg a patakot átúszta, vizet is vételezett az útra. Ment, folyvást csak ment, már háromszor is kondult a toronyóra, amikor a távolban felsejlettek a kertek. Bizony, most értette meg, hogy ami a méheknek negyedóra repülés, az neki majd egy órányi sietős, fárasztó gyalogolás. Szerencsére a kertet nem régen locsolták, így hamarosan pótolta a hiányzó táplálékot. A kerítés tövében pihent egy keveset, majd beljebb sétált a kertbe, hogy közelről is szemügyre vehesse a soha nem látott virágokat. Nárciszok, jácintok és tulipánok ágysai mellett haladt el. Mindnél megállt, köszönt és megcsodálta azokat. Egy kicsit elszomorította, hogy egyik sem köszönt vissza.

Következtek a harangvirágok, a kardvirágok és a szegfűk. Azok is dölyfösen nyújtózkodtak felfelé, a köszönést ők sem viszonozták. Egyszer csak a rózsafák közelében találta magát. Középről szerette volna látni a gyönyörű és illatukatmessze árasztó virágjukat is, amikor ismerős méhecske hangját hallotta.

- Vigyázz, ibolya, nagyon vigyázz! Ne menj a rózsához közel!

- De, hát én nem akarom őket bántani, csak közelről gyönyörködnék a csodaszép virágjukban.

- Ó, te szelíd lélek. A rózsák szárán, sőt a levelein is kisebb-nagyobb tüskék vannak. Ha ezek valamelyikébe beleakad a leveled, ott halhatsz meg, nincs, aki megmentsen - oktatta a kis kék virágot a méh. Nézz körül. Itt minden virág nagyobb, magasabb nálad. Árnyékukban csak senyvednél, a szépséged, üdeséged kifakulna, megcsúnyulna. Hidd el, a legjobb helyed a patakparton van, nem véletlen, hogy oda teremtett a teremtő, aki a gondodat viseli. A kis kék virágot nagyon letörték barátja szavai.

- Most azonnal visszaindulok.

- Eszedbe ne jusson. Ebben a melegben fele utat sem tudnád megtenni. Menj vissza a kerítés tövéhez. A lapulevél védelmében pihend ki magad. A kertet este öntözik. Reggelig tudsz annyi tartalékot magadhoz venni, amennyi talán kitarthat hazáig. A kis ibolya megfogadta a tanácsot, amit a méhbarátja mondott. Alaposan felszívta magát táplálékkal, és a hajnal első sugarainál visszaindult. A patakhoz közeledve már az erejének végső tartalékát is igénybe kellett venni. A hús vízben visszatért belé az élet, megkereste régi helyét, amit a társai szabadon hagytak számára. Miután elhelyezkedett, sorban üdvözölte a barátait.

- Köszönöm, hogy visszavártatok. Valóban szépek a kerti virágok, hatalmasak, mámorító illatot árasztók, de én mégsem cserélnék el benneteket velük.

Azután szépen, sorjában elmesélte a küzdelmes útját és a kertben tapasztaltakat.

- Tudom, nemsokára lehullatom a szirmaimat, de a gyökerem és a leveleim itt maradnak. Jövőre ismét találkozunk. Itt van a világos a legjobb helyünk.

A bokrok tetején a vadgalamb is helyeselt: - Úgy van, úgy van.

Szabó Ferenc: Zöldike eltéved

Egyszer régen, nagyon régen, amikor emberek még alig zavarták meg az erdők csendjét, valahol messze a Laposmezőn túl, az Égigérő-hegységben élt egy kis zöld erdei manó, akit Zöldikének hívtak. A kis manó egy tágas, szépen berendezett barlangban lakott a kanyargós és meredek falú Erdősvölgyben, ahol a többi manóval együtt gombát, bogyókat, erdei gyümölcsöket és diót gyűjtöttek, a barlang melletti veteményeskertben pedig répát, káposztát, babot, borsót, sóskát, spenótot és még sok más zöldségfélét is termesztettek. Szóval boldogan és zavartalanul éltek mindennapi életüket.

Am történt egyszer, hogy egy kellemesen induló nyárvégi napon, amikor Zöldike éppen a gombát gyűjtötte, rettenetes erejű vihar támadt. Hirtelen koromsötét lett, tombolt a szél, szakadt az eső, a villámok pedig félelmetes dübörgéssel csaptak le a földre. A manócska nagyon megijedt és elkezdett rohanni hazafelé, de a pokoli sötétségben eltévedt, nem találta meg a barlangjához vezető utat. Egész éjjel bolyongott az erdőben, nem is sejtette merre jár, és azt sem tudta, mekkora utat tehetett meg a sötétben. A fáradtságtól éppen csak állt a lábán... Alig várta, hogy végre elmúljon az éjszaka, és megtalálja a hazavezető utat... Ez a reménye azonban nem vált valóra, mert reggelre egy hatalmas tölgyerdőben találta magát, amely teljesen ismeretlen volt számára. A fák olyan magasra nőttek, hogy a tetejük szinte majdnem elérte az eget. Tátott szájjal bámulta a hihetetlenül vastag és magas fákat, egyszerűen nem akart hinni a szemének, mert még soha nem látott ilyen nagy erdőt. De nem nézelődhetett sokáig, mert szemei majd leragadtak a fáradtságtól, így kényelmesen elhelyezkedett egy szép nagy bodzabokor alatt és elaludt.

Amikor néhány órával később felébredt, rövid töprengés után úgy döntött, hogy bejárja az erdőt, és megpróbálja megtalálni a barátait. Végigjárta a közeli ösvényeket, az útjába kerülő vízmosásokat, valamennyi lehetséges búvóhelyet, mindent, ami csak eszébe jutott... És nem talált semmit és senkit! Ettől egy kicsit el volt keseredve, de őt nem abból a fából faragták, aki csak úgy feladja a terveit. Gyorsan keresett magának egy kis ennivalót, mert mindig is úgy gondolta, hogy teli hassal sokkal jobban lehet gondolkodni... És törte is a fejét, legalább tíz percig! Pontosan ennyi idő alatt találta ki, hogyha már eltévedt, és nem talál haza, akkor neki bizony itt kell új otthont keresni magának. Hát nem is vesztette sokáig az időt, elindult az erdőben, és nézte, melyik fa lenne alkalmas kényelmes lakásnak. Jó egyórányi keresgélés után Zöldike egy kis patak közelében megpillantott egy vastag és üreges tölgyfát. Azonnal bemászott a fába, és rájött, hogy ez egy tökéletes hely lenne új otthonnak. Késlekedés nélkül nekilátott kitararítani a tágas odút, majd elkészítette a berendezést. A környéken összegyűjtött száraz fából faragott magának egy kényelmes ágyat, egy asztalt és egy széket. Ez nem okozott problémát, mivel a manók egy kis hátizsákban mindenhová magukkal viszik a szükséges kéziszerszámokat. Éppen idejében végzett a munkával, mert már kezdett sötétedni, és mivel rendkívül fáradt volt, nem is tétozva sokat, a közeli patakban megfürdött, majd visszament új lakásába és lefeküdt aludni. Másnap reggel teljesen kipihenten ébredt. A tegnapi nagy munka elégedettséggel töltötte el, ezért engedélyezett magának egy kis lustálkodást, de nem sokat, mert tudta, hogy még rengeteg teendő vár rá... Nagyon boldog volt új otthonában. Mindennap kiment az erdőbe gombát, bogyókat és gyümölcsöket gyűjteni, és esténként hazament a kis fájába, hogy kipihenje magát...

Néhány nappal később Zöldike éppen az erdőben gyűjtögetett, amikor az egyik fatönkön egy szomorúan üldögélő macskát pillantott meg. Odasétált hozzá és megszólította:

- Szia, cica! Én Zöldike vagyok! Te mit csinálsz itt, és miért vagy ilyen szomorú?

- Szia manó! Én Mirci vagyok! - felelte a szép tarka cica. - Néhány napja vadászni indultam, amikor kitört egy óriási vihar, én pedig eltvedtem, és azóta sem találok haza.

- Figyelj csak, Mirci! Gyere, költözz nyugodtan hozzám! - hívta új barátját a kis manó. - Tulajdonképpen én is eltvedtem abban a viharban, de én már találtam magamnak egy új otthont, és szerintem elférünk ott mind a ketten.

Zöldike és Mirci gyorsan összebarátkozott, és attól kezdve együtt laktak a szépen berendezett odúban. Napközben sétáltak, ennivalót kerestek, bejárták és megismerték az egész erdőt, és gyönyörködtek szépségében.

Jó pár nappal később, mikor éppen ebéd után elégedetten heverésztek egy kicsit a fűben, meghallottak egy vékonyka hangot a fejük felett.

- Szia, Zöldike! Szia, Mirci! - köszöntötte őket a hang. - Én Vöri vagyok, a mókus. Remélem, nem zavarlak benneteket.

- Szia, Vöri! - felelték szinte egyszerre. - Nem zavarasz bennünket. Gyere le a fáról, és mondd el nekünk, mit csinálsz itt!

- Új lakást keresek magamnak, mert a régit már kinőttem - hadarta a mókus. - Itt fentebb találtam egy szép kis odút, ami megfelelne nekem, és ha ti is beleegyeztek, szívesen beköltöznék.

- Költözz csak be nyugodtan! - felelte Zöldike, - mindhárman elférünk majd ebben a szép nagy tölgyfában.

Úgy is lett! A mókus elfoglalta a kiszemelt odút, és attól kezdve együtt éltek a kis patak menti tisztáson. Mindig segítettek egymásnak vagy a többi erdőlakónak, és együtt őrizték az erdő békéjét.

Bene Edit: Vadvirágok

				◆	HUSZÁR-PARÁNC	ELEKTRON JELE	ASSZONHYNÉV KÉPZŐ	BÚZADARA	EKI	◆
				1						S
				OMÁNI AUTÓJEL		SEJT, GYANÍT				
				EGYIPTOMI NAPISTEN		DOBOGÓN VÉGZETT				
				5 PONTOS BETŰMÉRET			LENDÜLET JELE		ENERGIA JELE	
							MALACFAROK!		FOLYÓ FRANCIA	
◆	2	ALFÖLDI TELEPÜLÉS	NAPERNYŐ							
			ZSÁKUTCA JELE							
LONDONI GALÉRIA					SKÓT ELŐNÉV			LIBANONI AUTÓJEL		
					ELEKTRON JELE			KÖZÉPFÜLI		
ÁPRILIS ELEJE!			ÍRORSZÁGI TÓ				NŐSTÉNY-SZARVAS			
			OMÁNI AUTÓJEL				A NYOMÁS JELE			
◆	L N				ÉDER KRISZTIÁN			ELÓTAG: EXA-		◆

Copyright © 2010-2024, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: https://epi.hu/sau/dv

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
 A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör ajándécsomagját sorsoljuk ki.
 Beküldési határidő: 2024. május 31.

KÁZSÉ: “Gazfickó”

Egy igazi Úr ad magára... stílusosan fekszik a kosárba... tudja, a zöld szín jól áll neki... szeme színét kiemeli... többiről nem is beszélve... ünneplőbe jár egész évbe... most egy kicsit pihenek... na ne már... holmi egér... mit futkossak én...mire felébredek... kérem a kedvenceimet...

Foto: Litóozka

Farsangi fánk

Jó lenne enni farsangi fánkot?
Bár sose csináltam eme finomságot!
Így tehát, megnézek egy szakácskönyvet,
És ha nem sikerül se ejtek könnyet.

Tálba öntök fél kilónyi lisztet,
Mélyedést csinálok a közepébe
És oda, két deci langyos tejet öntök.
Eddig könnyű, megtanulom rögtön!

Négy deka porcukor felét a tejbe,
Élesztőt hármat morzsolok beléje,
Majd a maradék cukrot a tetejére.
Erre még talán mindenki képes!

Még kell bele négy tojássárgája,
És hat deka vaj, jó folyékonyan,
Egy jó kanálnyi rum aromája.
Biztos, hogy ennek ilyen a színvilága?

Összekeverjük egy fakanállal,
És gyúrni kezdjük. Hogy? Kézzel, ujjal?
Gyúrjuk addig, míg sima lesz a tészta,
Egy órán át hízson, letakarva.

Most kinyújtom egyujjnyi vastagra.
És mivel!? Ja, hogy egy sodrófával?
Húúú, azzal kaptam este a pofámra!
Végül köröket szagatok pohárral.

Majd olajat hevíték egy serpenyőben,
Annyit, hogy a fánkok derekáig érjen.
Mélyedést nyomok a tészta közepébe,
És lyukkal lefelé sütni kezdem.

Hogyha az alja már szép aransárga,
Átfordítom a másik oldalára.
Máris kész van a farsang finomsága
S ott pihen rajta, nagymama lekvárja.

Szabó Ferenc

KÖSZÖNTŐ

Turányi Terézia: Tavasz a patak mentén

ALKOTÓSAROK

Nagy-Kóré Mária: Csak egy szál virág
 Szedő Tibor: Tél kilincsén a tavasz keze
 Stefanic Alexander: Gondolat (1)
 Pánti Anna: Ébredő tavasz
 Czibere Anita: Tavasz hangolás
 Iochom Zsolt: földi-lét
 Erdős Sándor: Hideg lélek
 Fekete Edit: Újjászületés
 N. Sebestyén Katalin: Vadvirágok
 Turányi Terézia: Új élet születik
 N. Sebestyén Katalin: Tavasz ilusán...
 Stefanic Alexander: Drága Tavasz, hogyan jössz
 Pósa Anikó alkotása
 Cserna Ferenc: Március
 Szabó Ferenc: Megújul...
 Pósa Anikó alkotása
 Szilágyhegyi Jánosné: Hóvirág
 Németh Nyiba Sándor: Csábító lámpák
 Bardocz Imelda: Nádirigó
 Turányi Terézia: Almafa virága
 Czibere Anita: A kikelet virágai
 N. Sebestyén Katalin: Szupernovarobbanás
 Erdős Sándor: Láttam
 Iochom Zsolt: Minden nap
 Ambrus József: virágzás a sötétnek
 Kanizsa József: Ima Jézus Krisztushoz
 Hajdók Zsóka: Anya
 Fu Jen-Li: Gondolatban
 Pósa Anikó alkotása
 Hermann Marika: ...,mert létezel...
 Nagy-Kóré Mária: Nő lilában
 Bardocz Imelda: Ragyogtasd
 Bene Edit: Várakozás
 Pénti Anna: Virágos réten
 Stefanic Alexander: Ábrándozva kereslek
 Soós-Györfly Katalin: Könyvszobrom
 Orosz Cs. Bernadett: Táncolnál velem?
 Dr. Veress János: Nőnapra
 Bene Edit: Esztelen
 Orosz Cs. Bernadett: Az igaz szerelem
 Bardocz Imelda: Kell az eső
 Medit festmények
 Szabó Márta: Halál Ura
 Lengyelne Török Erika: Válaszra várva
 Nagy-Kóré Mária: Pipacsok
 N. Sebestyén Katalin: Világegyetem és a béke harmóniája
 Cspikeróza: Csak, mert álom
 Hermann Marika: Boldogság sugára...
 Tina: Mit jelentesz nekem?
 Pánti Anna fotója
 Pánti Anna: Csokonaira emlékezve
 Németh Nyiba Sándor: Tüzes kátyú
 Garajszki Istvánné: Álomvilág
 Erdős Sándor: Nádfedeles kunyhó
 Kosztolányi Ági: Mandala
 Dr. Veress János: Húgom halálára
 Ambrus József: citrompótló
 Kosztolányi Ági alkotásai
 Mártonné T. : Élő adventi naptár az újhartyáni ablakokban
 Rozványi Dávid: Gyóni Géza-emlékszoba, Gyón
 Glasz Mária: Újév küszöbén
 Pósa Anikó saját készítésű ékszere
 Kovácsné Rigó Márta kézműves alkotása
 Kiss Ferencné Elő Marika: Az én kötetem
 Sári Kati: Mit jelentenek számomra a versek?
 Lengyelne Török Erika: A könyv varázsa
 Erdős Sándor: Béla dilemmája
 Nagy-Kóré Mária: Csodás természet
 Bene Edit: Kis Tappancsok
 Kulcsár István festőművész akotása
 Fekete Edit: A csokoládé
 Rozványi Dávid: A lány a vonaton - egy boldogságbolt történet
 Németh Sándor: Ember az embertelenségben
 N. Sebestyén Katalin: Badacsonyi látkép naplementében
 Iochom Zsolt: Tábori levelek Gyóni Gézától
 Szabó Ferenc: Az életmentő

	Nagy-Kóré Mária: Séta a Temzénél	25.
	Batuskáné Kiss Katalin: Szülinapi meglepetés	26.
	Mártonné T.: Élmények-Óbudai élmények	
	N. Sebestyén Katalin: Bölcsességek	
	Pósa Anikó alkotása	
	Kázsé alkotása	
	Kovácsné Rigó Márta kézműves alkotása	27.
	DABASON TÖRTÉNT	
	Batuskáné Kiss Katalin: Farsangoltunk...	28.
1.	Bene Edit fotója: Esti fény a vízen	29.
	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Tóth Nimród: Tulipánok	
2.	Tóth Eleonóra: Nyuszim	
	Tóth Eleonóra: Virágcsokor vázában	30.
	Tóth Eleonóra: Ibolyák	
3.	Tóth Benjámín: Jó tévagyat	
	Tóth Benjámín: Tavasz hangulat	
	Tóth Nimród: Virágok	
	Tóth Nimród: Színek	31.
	Tóth Benjámín: Vakáció	
	Tóth Eleonóra: Családom	32.
4.	VENDÉGSAROK	
	Iochom Zsolt	33.
	TÁRSALGÓ	
5.	Szabó Ferenc: Beszélgetés Mártonné Terézkével	36.
	Nagy-Kóré Mária: Tavasz a kertben	38.
	DABIK HÍREK	
	Velünk történt	39.
6.	TUDÁSTÁR	
7.	Batuskáné Kiss Katalin: Stílusorszakok az irodalomban 2. A középkor	43.
	Imre Anna: Apácai népviselet	48.
	CSILLAGOK NYOMÁBAN	
8.	Lengyelne Török Erika: mottó: titkok őrzője... A NŐ	49.
	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
	Lénárd Ágnes: Madártavasz a diófán	
9.	Lénárd Ágnes: Eljött hát a tavasz!	
	Lénárd Ágnes: A nyárfa könnyei	50.
	Kanizsa József: Katicabogárka	
	Lénárd Ágnes: Katicabogár	
10.	Lengyelne Török Erika: Lilla könyve (első fejezet)	51.
	Stefanic Alexander: Tanya élet	52.
	Glasz Mária: Húsvéti mese gyerekeknek	53.
	Szabó Márta: Húsvéti mese	54.
11.	Cserna Ferenc: Ibolya visszatér	56.
	Szabó Ferenc: Zöldike eltéved	57.
	Orosz Cs. Bernadett rajza	58.
12.	POÉNKODJUNK	
	Rejtvény felnőtteknek	
13.	Bene Edit: Vadvirágok	
	Kázsé: Gazfickó	59.
14.	KEVEREM-KAVAROM	
	Szabó Ferenc: Farsangi fánk	60.
15.	KÖZÉRDEKŰ	
	Köszönjük!	
16.	Anyagot gyűjtünk a nyári Alkotóba	61.
17.		
18.		
19.		
20.		
22.		
23.		
24.		